

► Operacions antiislamistes

Què es cou // Pàgina 19

L'ombra de Guantànamo a casa nostra desperta la solidaritat incipient de veïns i entitats de l'entorn proper als detinguts i organitzen grups de suport.

► "Securitarismes" a BCN

Impressions // Pàgina 6

"L'ordenança pel civisme és una eina que permet l'exercici del control de manera arbitrària. No és que s'apliqui sempre, sinó quan interessa políticament"

► Pel·lícula sobre Puig Antich

Expressions // Pàgina 21

L'escriptor i historiador Ricard de Vargas-Golarons manifesta el seu rebuig al plantejament de l'obra, en la que es tergiversa molts dels fets ocorreguts

núm. 00

www.setmanaridirecta.info

febrer 2006

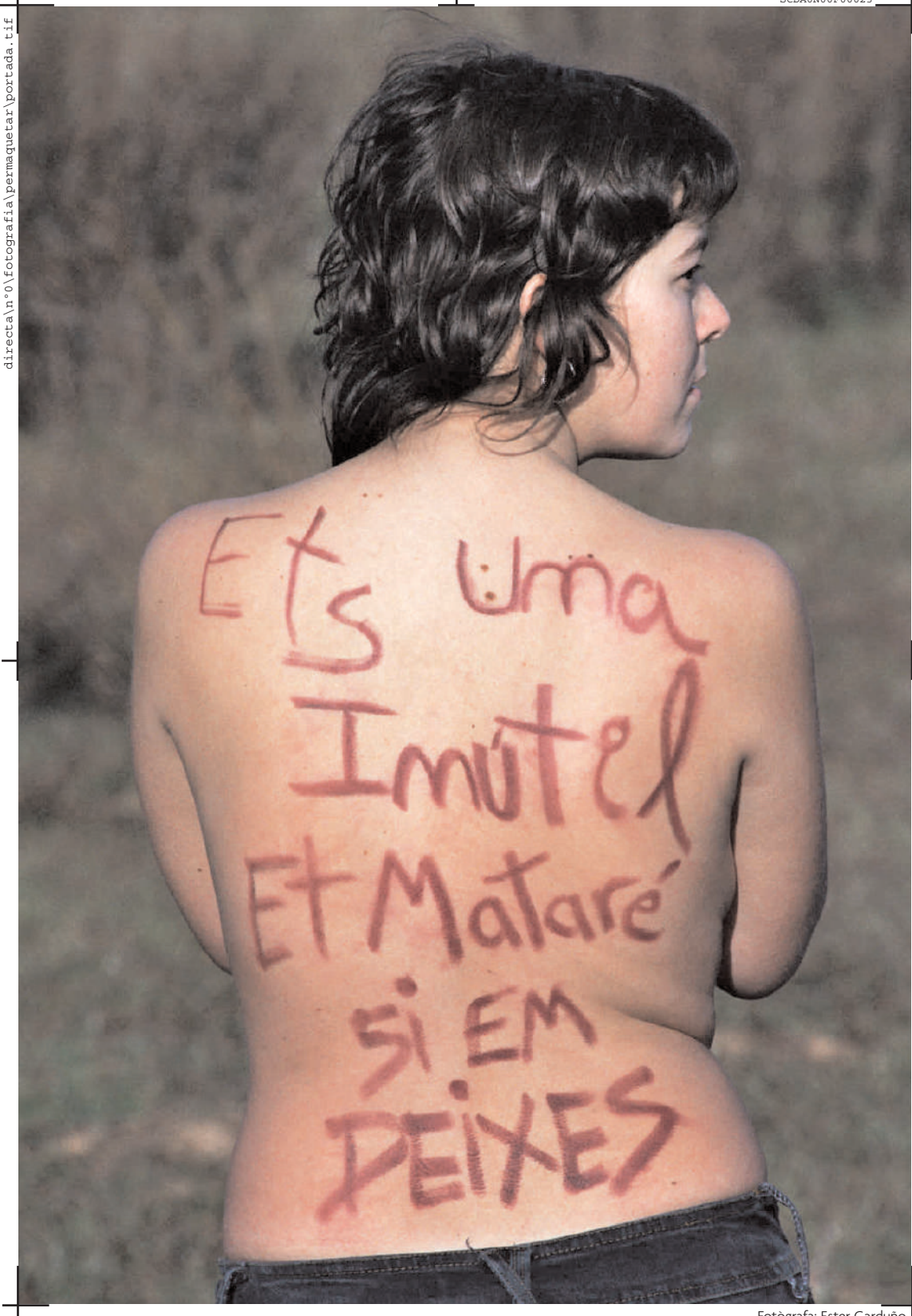
Violència de gènere: una ferida sagnant

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Com trencar amb les dinàmiques establertes

La violència de gènere continua essent l'any 2005 la vulneració dels drets humans més extesa. Segons l'Informe de l'Estat Mundial de la Població 2005 del Fons de Població de Nacions Unides, entre el 10 i el 69% de les dones de diferents països pateixen violència expressada en forma de maltractes físics, sexuals i també psicològics. Tot i que la violència de gènere també és i ha estat tradicionalment utilitzada com a arma d'atac en conflictes armats, normalment aquestes agressions es donen en l'àmbit familiar. Les dones afectades per aquest tipus de violència, la pateixen al llarg de tota la seva vida i, segons l'informe abans esmentat, el 60% de les víctimes d'abusos sexuals pateixen aquests abusos més d'una vegada. A més a més, les joves i adolescents són especialment vulnerables a patir agressions (la meitat dels atacs sexuals al món són contra nenes de 15 anys o menors).

Com que la violència de gènere s'origina en el si d'una estructura social que permet normalitzar rols de víctimes i agressors, l'única resposta possible per erradicar-la és incidir en l'educació. Cal aplicar amb urgència mesures preventives per aconseguir trencar les dinàmiques violentes i fomentar actituds de respecte i d'igualtat. Hem d'exigir a les institucions mesures legals efectives que no discriminin les persones ni per la seva identitat de gènere ni per la seva opció sexual, que protegeixin les víctimes i que penalitzin els agressors, però el més efectiu seran les dinàmiques que creem des de la societat civil per trencar les dinàmiques violentes establertes.

Fotografia: Ester Garduño

» Així està el pati // Pàgina 9

CCOO i UGT pacten les llistes negres a SEAT

El passat 23 de desembre l'empresa es va aturar. La totalitat de les cadenes de muntatge no funcionaven. Ni CCOO ni UGT havien convocat cap vaga, però la indignació pels acomiadaments va fer perdre la por a molta gent.

» Així està el pati // Pàgina 10

Anàlisi de l'esborrany de la nova Llei d'Habitatge

El 24 d'octubre de 2005 la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge va presentar l'esborrany de l'avantprojecte de Llei que es vol aprovar durant el 2006. Des de l'Observatori Crític d'Habitatge es veuen amb escepticisme les conseqüències de l'aplicació de la Llei.

Editorial

Benvolgudes i benvolguts,

Aquest és el segon número d'un projecte que està aprenent a caminar però que vol arribar lluny. L'exemplar gratuït 00 del futur setmanari Directa vol oferir-vos un segon tast de la publicació que pretenem editar a partir del proper més d'abril. Volem que la Directa sigui un mitjà de comunicació d'actualitat, atractiu, crític però seriós i independent de qualsevol grup de poder econòmic o institucional. Sabem que una publicació setmanal de 24 pàgines és un objectiu difícil però som ambiciosos i creiem que els desafiaments estimulen a seguir endavant. En definitiva, teniu a les mans un repte.

Però aquest és un repte compartit -compartit amb tots vosaltres- si voleu. La Directa és un setmanari dels moviments socials i no tindria sentit sense la vostra participació. El setmanari vol ser la vostra veu, l'altaveu de la gent que es mou per combatre les injustícies i que vol mirar l'entorn enriquint-se amb els punts de vista dels altres. En un món on la informació ha esdevingut una mercaderia i ha perdut el seu valor social regenerador, la Directa vol recuperar-lo i comprometre's amb la construcció d'un món millor.

Fins ara hem estat escalfant motors, organitzant-nos i mirant de donar a conèixer el projecte perquè pugui fer-se realitat. Però nosaltres només l'hem ajudat a néixer i a posar-se dret: ara ha de fer els primers passos i, per a això, necessita el vostre suport. Esperem que el repte us engresqui i us el feu propi, perquè pugui caminar per molt temps, i amb tots vosaltres.

Pensem, doncs existim

"Un altre món no només és possible sinó que, sobretot, és necessari"

✉ **Roger Costa**
/directa@setmanaridirecta.info/

Que "un altre món és possible" és una cosa obvia. És el que, en lògica, s'anomena una *tautologia*: un raonament que és cert per la seva pròpia definició i, per tant, fonamentalment no informatiu. És una frase buida, sense sentit, perquè el simple pas del temps canvia les coses. Així, qualsevol món és possible perquè el canvi és inherent a la vida i fa impossible que un altre món no sigui possible. En fi, una tonteria que avui ens veiem obligats a proclamar als quatre vents. Així de malament està el pati.

Per fer un pas més, cal reconèixer que anem a la deriva. Que un altre món no només és possible sinó que, sobretot, és necessari. El sistema ens duu directament a la ruïna ecològica, psicològica, social, etc. Si no fem res per canviar, nosaltres mateixes en patirem les conseqüències. "Un

altre món és necessari" apel·la a l'instint més bàsic de tots, el de supervivència. Perquè, a hores d'ara, no es tracta d'una qüestió de preferències polítiques, sinó de supervivència. Cal reaccionar, cal un canvi social. Però, com?

"Cal, abans de res, superar les pròpies barreres mentals"

Hem de pensar a llarg termini, hem de tenir en compte que el camí del canvi social és molt llarg. Enguany es celebra el 70è aniversari del 36. Aquell any, el poble respongué al cop d'estat feixista amb la revolució. Però això no fou gratuït; més de mig segle de feina en ateneus, sindi-

cats, escoles lliures, etc., aconseguiren forjar una cultura popular revolucionària. Nosaltres estem al principi d'un cicle que començà als anys 80. La nostra feina contribuirà a que algun dia, de nou, una agressió al poble sigui resposta amb la revolució.

Avui, com ahir, els principals obstacles per al canvi social són el capitalisme i l'estat, en totes les seves formes. Però avui, la seva principal arma és el control social a partir de la cultura, la imposició del pensament únic. Cal, abans de res, superar les pròpies barreres mentals; aquest és el pas més difícil. Però és un camí que ja s'ha començat a fer des de racons tan llunyans com Chiapas, la fàbrica recuperada Zanon d'Argentina, els pobles okupats de la vall de l'Irati, a Navarra, o el Forat de la Vergonya, al bell mig de Barcelona. Com diu un amic, els tenim rodejats i només cal que ens posem d'acord. Salut! ☺

Quina coherència

Les joventuts del PSC van encartellar la propaganda d'un concert de rock organitzat en el marc de la festa major del barri de Sant Antoni de Barcelona, a containers i parets. Molt coherent amb la seva ordenança del civisme.

Ficant la pota

La diputada del PP a Euskadi, Maria San Gil, va dir que el logo d'ETA estava als cartells del congrés prohibit de Batasuna. Llàstima que el logo era el bastó d'escolapi i la serp de l'anagrama de l'Organització Mundial de la Salut.

Defensant la dignitat

El personal de SEAT va ignorar les consignes de CCOO i UGT a la vaga del passat 23 de desembre. Van aturar la factoria de Martorell massivament. Matias Carneiro (UGT) i Lolo Gálvez (CCOO) havien pactat els acomiadaments.

Estiguem alerta

Un milió de les antigues pessetes per colar-se al metro? Sona a broma, però aquesta dada és la que consta a l'informe que pretén modificar les sancions per no pagar metro a FFGG. Es podria aprovar durant la primavera.

Com s'ha fet?

La Directa va prenent la forma definitiva, aquestes 28 planes que podreu tenir a les mans cada setmana a partir del dia 18 d'abril. Tant pel que fa a l'estil, com al disseny, i a la fotografia i a la il·lustració s'estan unificant criteris per tal que aquesta publicació sigui un mitjà creïble, pràctic, crític i agradable de llegir.

Amb el nº0 sobre la taula, a partir de les opinions que ens van arribar i de les nostres mateixes, en vàrem fer una valoració global i de cadascuna de les seccions i en aquest nº00 hi trobareu algunes diferències. Podeu veure canvis, per exemple, en la diferenciació de les seccions i en els tamanyos de les fotografies (més homogenis i fidels als formats propis). Incorporarem, d'altra banda, petites peces informatives a les planes de *Roda el Món* i per als *Espais emergents* a *Que es cou?* Pel que fa a això últim, hi hem dedicat tota una plana però, en lògica, seran un o dos els *Espais Emergents* que apareixeran setmanalment.

A la secció d'opinió, s'està fent un llistat de persones que hi col·laboraran periòdicament. També, a partir de l'abril començaran a aparèixer cartes. Per tot això, envieu les vostres propostes a opinio@setmanaridirecta.info.

De *Dalt a baix* d'aquest nº 00 està dedicat a la violència de gènere. Un any després de l'aprobació a nivell estatal de la Llei de Mesures de Protecció Integral, oferim una visió general de la situació i donem punts per al debat des de persones que treballen per explicar-se les causes. A l'entrevista, hi aporta el seu punt de vista l'Olga Baselga, dona transsexual, membre de la Fundació per la identitat de Gènere. En la secció de notícies, tenen especial protagonisme la qüestió de la Llei de l'Habitatge, l'aprofitament de les instal·lacions del Fòrum de Barcelona, els negocis armamentístics de la Nissan al Marroc i la última regulació laboral a la SEAT.

Diumenge 22 de gener, dos dies abans de l'enviament d'aquest número, ens ha sobrevingut la mort d'una bona amiga nostra. Et notarem a faltar. Mercè.

El racó il·lustrat

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
c/Violant d'Hongria 71, 1a planta (08028) Barcelona
www.setmanaridirecta.info // directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935306876 // Mòbil: 661493117

Àrees de treball del setmanari Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info // publicitat@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info // il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info // subscripcio@setmanaridirecta.info

1 de cada 4 dones enquestades en l'informe Salut Femenina i Violència Domèstica de l'Organització Mundial de la Salut, fou víctima d'abusos sexuals durant l'embaràs, el que posa en greu perill la vida de la mare i del nadó_

>> Segons l'Informe d'Estat de Població Mundial 2005 del Fons de Població de Nacions Unides (UNFPA), el 60% de les dones víctimes d'abusos sexuals tornen a patir experiències similars al llarg de la seva vida_

>> Segons la Comissió d'Investigació dels Maltractaments a Dones (CIMD), la taxa de transmissió intergeneracional del comportament violent només es dona en un 25-30% dels casos. Només 1 de cada 3 víctimes de maltractaments durant la infantesa reproduïen aquests comportaments_

62 dones van morir assassinades a mans dels seus cònjuges, companys o excompanys sentimentals l'any 2005 a l'Estat espanyol

Convivint amb la violència més sagnant

Arreu del món, la VdG mata i discapacita més dones entre els 15 i 44 anys que la malaltia del càncer i el nombre d'afectades supera la suma de víctimes d'accidents de trànsit i paludisme

Joana García Grenzer
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La violència per motius de gènere és la violació dels drets humans més estesa: afecta tots els països i estrats socials i totes les etapes de la vida de les dones, tot i amenaçar especialment les joves; devasta la seva salut i provoca altíssims costos econòmics, sanitaris i judicials. La seva prevalença i la normalització que en fan les generacions més joves alerten de la necessitat d'una educació preventiva que desmunti la creença de la superioritat d'homes sobre dones, pedra angular de les societats patriarcal.

Una de cada cinc dones patirà un intent de violació o en serà víctima al llarg de la seva vida

Segons l'Informe d'Estat Mundial de la Població 2005 del Fons de Població de Nacions Unides (UNFPA), una de cada cinc dones patirà un intent de violació o en serà víctima al llarg de la seva vida i una de cada tres haurà estat colpejada, obligada a mantenir relacions sexuals sota coacció o maltractada d'altres formes per part de familiars o coneguts. Es calcula que la violència domèstica, localitzada al si de les llars, afecta entre el 10% i el 69% de les dones dels diferents països.

Néixer (o no), créixer i morir amb violència

La violència de gènere (VdG) s'expressa en maltractes físics, sexuals i també psicològics i es dona en l'àmbit familiar, de parella o domèstic, a més d'esdevenir una eina històrica d'agressió en conflictes armats, com ho proven les violacions de dones a l'exlucoslàvia, Txetxènia, Paquistàn, Guatemala, El Salvador, Afganistan, Iraq... Les diferents expressions de la VdG amenacen les dones durant tot el cicle vital: a la regió asiàtica, la preferència pels fills barons fa avortar milions de fetus femenins per la selecció prenatal del sexe i l'infanticidi femení ha fet desaparèixer més de 60 milions de nenes; segons el Fons de Nacions Unides per a la Infantesa (UNICEF), 3 milions de nenes pateixen mutilació genital forçada cada any i es calcula que hi ha entre 130 i 135 milions de dones mutilades a escala mundial; durant l'adolescència, joves i madures milions de dones pateixen assetjament sexual a l'escola, l'institut o la feina o són objecte de tràfic i prostitució forçada; casament forçat; violència econòmica i relativa a la dot; embaràs, esterilització i avortament forçats i utilització forçada o negació d'anticonceptius. La presència al llarg de tot el cicle vital de les dones i el fet de ser-ne principals afectades demostra que la VdG és alhora simptomàtica i conseqüència de la violència estructural que regeix el sistema patriarcal a les societats occidentals i orientals, basat en la desigualtat de gènere. Segons xifres de l'any 2004 de Tamaia (Associació de Dones contra la Violència Familiar), un 75% dels casos de violència en la parella són agressions d'homes a dones, unidireccionals i desencadenades pels primers; un 23% són recíproques i en un 2% de casos és la dona qui agredeix l'home.

La pitjor malaltia

Arreu del món, la VdG mata i discapacita més dones entre els 15 i 44 anys que la malaltia del càncer i el nombre d'afectades supera la suma de víctimes d'accidents de trànsit i paludisme. Segons Carme Valls, directora del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) i investigadora de salut des de la perspectiva de gènere, la VdG fou la sisena causa de mort de les dones catalanes el 2004. Segons l'informe *Salut Femenina i Violència Domèstica*

La violència de gènere fou la sisena causa de mort de les dones catalanes el 2004

de la Organització Mundial de la Salut (OMS), publicat el novembre de 2005, les dones maltractades tenen el doble de possibilitats de patir mala salut física, mental i reproductiva. D'una mostra de 24.000 dones de 10 països, entre un quart i la meitat de les maltractades patien lesions físiques com a conseqüència directa de l'agressió. La VdG deteriora la salut reproductiva de les dones i les exposa a un major risc davant les Infeccions de Transmissió Sexual (ITS), inclòs el VIH-SIDA. A més, pot derivar en embaràs no desitjat; avortament perillós o espontani; retard a l'atenció prenatal; mort del nadó i/o de la mare; part prematur; lesió fetal i baix pes en néixer. En molts casos, les violacions brutals als conflictes armats provoquen fistula obstructiva, perforació o lesions als òrgans sexuals. ☉

Fotograf: Kiuba

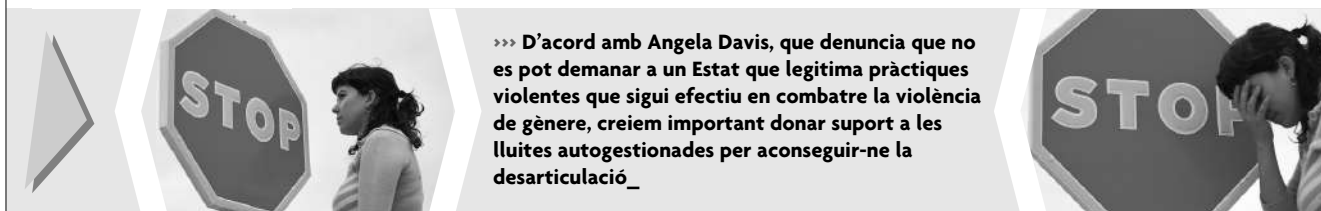
Les joves, al punt de mira

Segons l'UNFPA, les joves i adolescents són especialment vulnerables a la VdG: el 50% dels atacs sexuals al món són contra nenes de 15 anys o menors. Segons l'informe "La VdG en les dones joves", de la Comissió d'Investigació dels Maltractaments a Dones (CIMD), el 33% de les dones assassinades arreu de l'Estat de gener a novembre de 2005 eren menors de 30 anys, així com el 40% de les denunciants d'agressions des de 2002 a setembre de 2005; el 80% de noies i el 75% dels nois no

relacionen manca d'amor amb maltractament i el 32,1% de noies i el 14,4% de noies troben normal que un noi obligui la seva xicota a mantenir relacions sexuals amb ell algun cop. Segons la CIMD, la normalització de la VdG evidencia que s'ha d'intervenir directament en l'educació no sexista com a forma de prevenció amb mesures urgents a escoles i instituts; fomentar el protagonisme de la família i els iguals (amistats, companys) i crear grups de noies joves per a poder identificar i eradicar el problema.

Fotografia: Ester Garduño

Reinterpretar les violències de gènere per a desarticular-les

Barbara Biglia / Conchi San Juan
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Es pot treballar amb la hipòtesi que a tots els sistemes socials jerarquitzats existeixen o han existit violències de gènere que han anat prenent diferents expressions. Diferències que, en els darrers anys, han servit d'excusa perquè des de les societats heteropatriarcal "desenvolupades" se acusés a d'altres de discriminatòries i s'asseguin com paladins de la defensa de les dones, demostrant una extrema miopia pel que tenen més a prop. Així, per exemple, mentre es denuncia com a repressiu l'ús del xador, no es qüestiona l'"obligatorietat" social de pràctiques com maquillar-se o altres molt més doloroses i generalitzades (a occident) com la depilació femenina i la cirurgia estètica. Considerem que aquesta ceguesa, gens innocent, és la que permet perpetrar abusos de poder sexistes.

Durant molt de temps, el maltractament s'ha circumscrit a la relació privada entre l'home i la dona, en la qual el cap de la família tenia poders pràcticament il·limitats respecte a la resta de membres: es considerava una situació normal i legítima que no mereixia una atenció especial.

Durant molt de temps, el maltractament s'ha circumscrit a la relació privada entre l'home i la dona

A les dècades dels 60 i 70, els col·lectius feministes comencen a denunciar la perillositat per a les

Fotografia: Ester garduño

dones i els nens o nenes d'aquell lloc (la casa, la família) considerat segur fins aquell moment. Això va permetre un primer gir interpretatiu fonamental dins la lluita contra la violència de gènere: considerar-les situacions estructurals del nostre sistema social i reivindicar-ne la responsabilitat social pel fet que es produïssin. Al final, el maltractament va entrar en l'àmbit col·lectiu i no va poder desestimar-se del tot, de manera que inclús algunes institucions van començar a reconèixer la gravetat del problema.

Malgrat tot, encara avui l'immens valor d'aquest canvi està limitat per l'acotació de les violències de gènere a les violències contra les dones, per l'ús inadequat del terme gènere per indicar femení, i pel fet que aquesta presa de posició ha servit per aparentar actituds políticament correctes sense incidir radicalment en els orígens de les problemàtiques. De forma que, en darrer terme, sembla que s'hagi afavorit un augment del control social cap a les dones en lloc d'ampliar els nostres espais de llibertat.

El pes d'aquestes limitacions es fa evident en el marc de l'Estat espanyol a partir de 1997, amb el tractament mediàtic i el consegüent impacte social del cas de l'Ana Orantes. Amb aquest cas es reintrodueix la qüestió de l'anomenada violència familiar que ha dut a reinscriure altra vegada les violències de gènere en l'àmbit privat. L'espectacularitat d'episodis sagnants de violència domèstica ha suposat també identificar aquestes pràctiques només amb les expressions més esgarrifosament visibles.

Aquest fet ha permès explicar aquestes situacions amb el fals prisma d'una excepcionalitat que ens allunya dels fets, fent-nos socialment innocents i considerant-nos un blanc difícil per "aquestes barbàries". Tornem així a una ceguesa selectiva que ens fa més susceptibles a patir episodis relacions violentes i que produeix segmentació social, facilitant la posada en marxa de mecanismes de governabilitat sobre el cos de les dones. Ens permet, en essència, descarregar sobre "l'altre" (el pervers, el san-

guinari, el malalt, el desequilibrat i, amb el ressorgiment del racisme, l'estranger) la culpa de les violències de gènere.

En aquest context veiem urgent la necessitat de posar en pràctica un segon gir interpretatiu, que ens permeti fer efectives les lluites per tal de superar-les. Gir interpretatiu que ha de recuperar del feminisme de la segona onada la importància de trencar la dicotomia públic i privat, i aliar-se amb les teories queer per entendre que no només les subjeccions construïdes al voltant del gènere femení pateixen violències generalitzades. Hem d'entendre que les accions definides com a violentes varien segons qui estigui legitimat a exercir-les i que, per tant, hem d'analitzar la seva relació amb les estructures de poder, estructures que són les que permeten en últim terme disculpar, justificar o penalitzar.

Això no implica caure en un relativisme no compromès amb el canvi social que arriba a afirmar, apropant-nos perillosament a posicions liberals, que la violència és una relació de poder i el

gènere no és un factor que l'influeix. El contrari és reconèixer que les dinàmiques patriarcal i generalitzades són la causa de l'existència de les violències de gènere i que s'inscriuen en els nostres cossos de manera diferencial segons el nostre "voluntari o obligat" posicionament generatitzat. Significa també entendre que el problema no són "els homes", sinó més aviat la definició del que hauria de ser un home i una dona, i el sistema capitalista que fa de palanca en les seves jerarquitzacions per a mantenir-se. Significa, finalment, buscar i construir aliances híbrides per a combatre totes les seves formes, des de les més descarades a les més subtils.

Hem d'entendre que les accions definides com a violentes varien segons qui estigui legitimat a exercir-les

D'acord amb Angela Davis, que denuncia que no es pot demanar a un Estat que legitimi pràctiques violentes que sigui efectiu en combatre la violència de gènere, creiem important donar suport a les lluites autogestionades per aconseguir-ne la desarticulació. Així doncs, veiem més adequat i efectiu enfocar els nostres esforços en minar les relacions de poder generitzades, en les quals la violència no és patrimoni d'un gènere però sí que està generitzada. ☺

ANTHROPOS
Tomás Ibáñez
¿POR QUÉ?
Fragmentos dispersos para un anarquismo sin dogmas
www.anthropos-editorial.com

Centre Cultural Barcelona
Euskal Etxea
Plaça Mercaderes, 4-3
08003 Barcelona
TEL: 93.310.22.00
www.euskaletxeak.org

C.C. LA FÀBRICA
oberta tots els dies
menes
concerts
exposicions...
Carretera de Juià nº 46
CELRA (Gironés)
lafabrica@girona.com
972 493 060

SOLIDARIDAD OBRERA
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta
per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

Un dels primers casos que van arribar als jutjats especialitzats en violència de gènere fou el d'una dona transsexual víctima de violència domèstica, però, com que el DNI deia que era un home, el jutge no la va atendre_

» La Fundació per la Identitat de Gènere demana que el tràmit per canviar el nom i el sexe al DNI sigui un tràmit administratiu i gratuït (ara per fer aquest canvi s'ha de presentar una demanda civil contra l'Estat) <<

» Des de juliol de 2005 es pot modificar el sexe a la partida de naixement_

» Al març del 2006 està previst que s'aprovi un avantprojecte de llei que permetrà canviar el sexe del DNI sense haver de passar per cirurgia_

ENTREVISTA A OLGA BASELGA (FUNDACIÓ PER LA IDENTITAT DE GÈNERE)

“L'agressor i la víctima els forma la societat”

Mariona Ortiz / Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Arriba i ens anuncia que es casa l'estiu que ve amb la seva parella de fa quatre anys. Una dona guapíssima, “peazo mujer” que diu l'Olga, i de la que porta un munt de fotos a sobre. Va néixer a Holanda fa 43 anys i ha voltat molt pel món, seguint el seu pare que és diplomàtic. És llicenciada en filologia anglesa per la Universitat Complutense de Madrid, on més tard va exercir. Ara viu a Barcelona i és la vicepresidenta de la Fundació per la Identitat de Gènere.

“A més, jo estic completament segura que ningú pot ser persona si no té clara la seva identitat de gènere primer”

Olga Baselga, tota una vida defensant la seva identitat

La gent no sap què és la transsexualitat. Encara se'n descriu als manuals oficials de psiquiatria com a malalts mentals. La nostra condició es diu “disfòbia de gènere” i és una malaltia.

Per aclarir-nos, defineix sexe anatómic, identitat de gènere i orientació sexual. Sexe anatómic són les característiques físiques del cos. Identitat de gènere és la part del cervell que ens identifica com a home o dona. L'orientació sexual és una cosa diferent. T'agraden els homes, les dones o les dues coses. La identitat de gènere no l'aprenem, la tenim i ens defineix. A més, jo estic completament segura que ningú pot ser

persona si no té clara la seva identitat de gènere, primer. És la columna vertebral de la persona. Pots començar a ser persona quan saps si ets home o dona. De fet, jo sóc persona des de no fa molt.

Ha de ser molt dur... Buf! Això et pot fer tenir problemes psiquiàtrics. Jo vaig tenir els primers símptomes. Tot i que he tingut sort...

Sort? En quin sentit? Per dos motius. Primer, no m'agraden els homes. Això vol dir que ningú m'obligava a que m'agradessin els homes perquè jo era home “oficialment”. En la intimitat, les meves parelles han sabut sempre el que em passava. O el que em

podria passar, perquè no ho tenia clar.

I el segon motiu? Que la meua família no va tenir cap problema amb les meves “curiositats”... la meua mare no em veia molt “nen”. L'única cosa era que m'agradaven les dones, però la meua forma de pensar, de viure, de moure'm...I van ser molt tolerants.

Com els ho vas dir? Doncs el gener de 2000 vaig assegurar-me amb ma mare i ma germana, que ho sabia tot, i vaig dir: “Mamà, a partir de hoy tendrás que llamarme Olga y hoy es la última vez que me ves vestida así”. I ma mare va dir: “Ahora me explicas muchas cosas” (esclata a riure).

I és aleshores, el gener de l'any 2000 quan comences a fer vida social de dona. No, havia començat una mica abans, però a temps parcial perquè jo estava casada i... bé, el 2000 va ser el moment del meu divorci, de buscar una casa —que em va ser molt difícil pel problema del DNI— de deixar la meua feina de professor d'universitat i buscar feina del que fos.

Ara et sents en la necessitat d'explicar al teu entorn que ets transsexual i tot el que has viscut? Sí, constantment. A més, no tinc problemes per explicar-ho i com sóc professora no em costa explicar les coses dues, tres o deu vegades si cal. I m'agrada!

I com reaccionen? Doncs quan la gent em coneix i sap que sóc lesbiana, no tenen cap problema. Però si els dic que sóc transsexual, pensen que no sóc realment lesbiana, que no sóc realment dona, no sóc realment professora, no sóc realment persona... no sóc res! I aleshores ho has de tornar a explicar una vegada més.

“Ningú és com vol ser. Som com som. I som el que som. No ets dona perquè «t'ha donat el punt»”

Quina feina feu a la Fundació? Ens ocupem de tot el que pertoca al gènere, no només als transsexuals. Tractem coses com per què una dona activa ha de ser masculina o un home passiu ha de ser femení. Un dels reptes de la civilització occidental és definir què és home o dona al

segle XXI. Dins el col·lectiu transsexual hi ha gent que diu que no són homes ni dones, que són “el camí del mig”, el “tercer gènere”. Molt bé, inventem-lo però trobarem que públicament no ho són. Perquè no busquem un nom ambigu com podria ser Alex, Pau o Ariel ni utilitzen roba ambigua. Tots i totes tenen un gènere masculí o femení marcat en el nom i la manera de vestir, per exemple.

Aquest “tercer gènere” seria com la teoria queer? Sí, sorgeix dels Estats Units i aquesta teoria ve a dir que pots ser el que vulguis cada dia de l'any. Avui ets dona, demà ets home. Avui ets homosexual, demà ets hetero i la setmana que ve seràs bisexual. I tot canvia, el gènere, el sexe, l'orientació... tot! S'aferren a la llibertat total. I no és una qüestió de llibertat, perquè l'orientació que tens, el sexe anatómic i la identitat no són coses que es puguin canviar. Tenim la identitat que tenim. I el cos és el que és. L'orientació és la que sentim. I no passa res.

Hi ha molta confusió: has de tenir la llibertat de viure com ets, però tal com ets, no com vols ser. Ningú és com vol ser. Som com som. I som el que som. No ets dona perquè “t'ha donat el punt”.

Quin tipus de violència patiu les transsexuals? És violència més social que física. Com a dones, podem ser víctimes d'una agressió sexual com qualsevol altra. Però perquè hi hagi violència de gènere ha d'haver-hi un agressor format per la societat i una víctima formada per la societat. Sense víctima no hi ha agressor. La part bona en el nostre cas és que les transsexuals no hem estat formades com a dones, per tant no hem estat formades com a víctimes.

Has arribat on volies o encara et queda camí per fer? La meua conquesta ha estat eliminar les diferències entre el que sóc i el que els altres veuen que sóc. Ara el repte és eliminar les diferències que veu la societat entre la dona transsexual i la biològica. ☺

acció cultural

Nova edició: Gandalla “Dando Tumbos”

www.entropiactiva.com/acciocultural
www.entropiactiva.com

Diagonal

PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

ESTALVIETIC Aportacions a 3 anys

SERVEIS FINANCERS

- Prèstecs a curt termini
- Prèstecs a llarg termini
- Finançament de circulat
- Avançament de subvencions oficials

coop57 socl

serveis financers ètics i solidaris

Méndez Núñez 1, Pral. 2a. 08003 Barcelona. Tel./Fax 93 268 29 49, mail: coop57@comalter.net

8 abril 2006 Gràcia

manifestación nacional

NO AL JUDICI A MADRID!

AUDIENCIA NACIONAL 650km

NO AL JUDICI A MADRID

APROXIMADAMENTE TRES DÍAS DE CAMINADA

www.tresdegracia.net

Impressions

Juanra Rodríguez. Presoner polític català membre de l'EPPK. Zuera /opinio@setmanaridirecta.info/

RADIOGRAFIES (I) La democràcia espanyola tortura i assassina

Pot sobtar una mica, no dic que no, fer una afirmació tan contundent, però el que veritablement sorprèn és el maquiavèl·lic engranatge d'una maquinària engraiada per sostenir un espai d'absoluta impunitat, que es posa en marxa quan hom travessa l'ombra de les clavegueres de l'Estat.

Aquest espai no comença i conclou a comissaria. Existeix un planter de metges forenses, a sou de l'Audiència Nacional, que neguen la cara més fosca de la realitat en no assenyalar en els seus informes les marques dels maltractaments ni practicar les proves complementàries. També hi ha una Fiscalia que mai promou la investigació ni fa el més mínim moviment per tal d'aclarir les evidències presentades. I una judicatura especialitzada en arxivar directament les denúncies per tortura sense realitzar mai cap

instrucció mínimament efectiva. A l'àrea de la complicitat d'aquesta mena de santa trinitat, trobem una classe política totalment arranjada i uns mitjans

Les denúncies de tortures i maltractes culpabilitzen les víctimes i no pas els torturadors

de desinformació que més que protegir, blinden i prioritzen les suposades raons d'Estat.

Per si fos poc, els dissenyadors d'aquesta trama han aconseguit la quadratura del cercle: ara les denúncies de tortures i maltractaments culpabilitzen les víctimes en compte dels torturadors. "Otra vuelta de tuerca", com canten Habeas Corpus, perquè tot continuï igual. Com els dibuixos d'Escher.

El passat 31 d'octubre, Joxe Angel Altzuguren, Kotto, pres polític basc, va aparèixer mort a la presó de Sòria: es va complir una sentència de mort. Però per entendre-la hem de mirar enrere per visualitzar totes les seqüències d'aquesta macabra "crònica d'una mort anunciada".

Kotto va ser detingut per la Guàrdia Civil el 2001 i durant cinc dies va ser brutalment torturat a l'Abu Graib

castís, l'Institut Militar de l'Armada. Kotto va denunciar exhaustivament l'horror, i immediatament va ser dispersat i sotmès a un règim penitenciari concebut per a trencar-nos primer com persones i després com a militants. La marca de la tortura no s'esborra mai, i sovint queda una empremta que va generar un buit inexplicable.

Enguany va quedar en llibertat, després de gairebé quatre anys esperant el judici al nou Tribunal de l'Ordre Públic que és l'Audiència Nacional, i va començar un tractament psicològic. Quan, a l'octubre, el Tribunal Suprem va dictar la ratificació de la sentència, Kotto va reingressar a la presó d'Iruña, malgrat que ja tenia complertes 2/3 parts de la seva condemna. En aquesta presó, Joxe Angel estava amb altres presos polítics, mantenien el tractament mèdic i psicològic que duia al carrer, i

l'escalfor dels seus mitgava la foscor de les reixes.

De sobte, va ser dispersat a la presó de Sòria. Sol, en un mòdul sense companys polítics, i negant-li els més bàsics drets sobre la salut i la cura que necessitava, Kotto va ser induït al suïcidí. Kotto va ser suïcidat per l'estratègia d'Institucions Penitenciàries, per la política del Ministeri d'Interior i per la miserable cobertura de la democràcia espanyola. Una democràcia que conviu amb el soroll de rerefons d'un mecanisme atroc i que admet i justifica la conculcació de les llibertats individuals, polítiques i nacionals dels nostres pobles. Una democràcia còmplice d'un disseny de guerra perfectament calculat.

Avui, des d'aquest marge transversal de la comunicació, *agur eta ohore Korre*. Fins a la victòria sempre.

Jaume Asens i Llodrà. Advocat, membre de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona

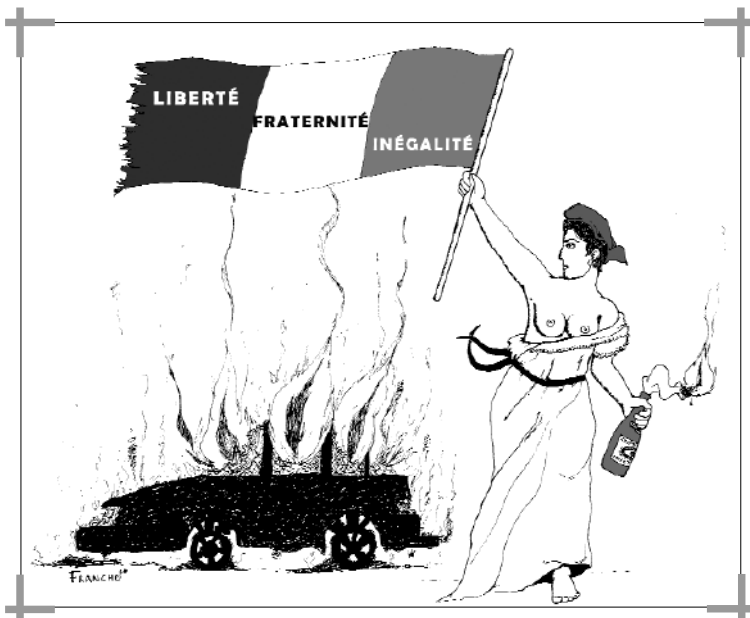
/asens@icab.es/

Nit de cap d'any a París

Ia nit de cap d'any va ser una altra nit llarga a París, ciutat on per primer cop en la història es van alçar les barricades —Baudelaire en deia "fortaleses de llambordes màgiques"— com a símbol de la lluita urbana. Una altra nit d'enfrontaments i incendis. Un dispositiu de 25.000 policies per a garantir l'ordre públic. Un decret per a declarar l'estat d'urgència —amb una llei de 1955 per l'Algèria—; era per 12 dies i ja van 3 mesos. No obstant, tot plegat inútil. Un altre cop es va sentir amb força el crit de

ràbia del silenci prolongat de les perifèries. Resultat: més de 400 cotxes cremats i quasi la mateixa xifra de detinguts. Un escenari ja quotidià de revolta. Un escenari de guerra i estat d'excepció. El balanç final (de novembre a desembre) no pot ser més revelador de les seves conseqüències materials, humanes i simbòliques: 10.346 cotxes cremats, més de 300 persones jutjades, dos joves morts, múltiples processos d'expulsió i més de 800 condemnes de presó. Quants joves del Maig del 68 van anar a la presó? Els fets tornen a recordar el fracàs de les polítiques ultraseguritàries en boga. Polítiques d'emergència que, utilitzant discursos benpensants com el del civisme, pretenen eradicar o esborrar dels carrers (de la vista) els sense sostre, les prostitutes i d'altres exclosos del sistema; els components heterogenis de la racaille o escòria sarkoziana, individus "residuals" o "excedents" dels programes de modernització urbana en marxa. A França es tracta d'un fracàs anunciat des de mitjans dels 90, quan es va decidir importar la "tolerància zero" aplicada per Giuliani a Nova York, en el context de desmantellament creixent de l'Estat Social. Així, per exemple, els educadors de carrer foren progressivament substituïts pels policies o sistemes de videovigilància.

Més de 300 persones jutjades, dos joves morts, múltiples processos d'expulsió i més de 800 condemnes de presó

Des de llavors, la gestió punitiva de la pobresa ha transformat la qüestió social en qüestió de seguretat. Els resultats no eren difícils de preveure. El 2003, les presons franceses, com les espanyoles, s'omplen amb la xifra record de 60.513 presos. I d'aquesta forma, la presó esdevé el que Loïc Wacquant anomena "gran aspirador de l'escòria social". Per altra banda, la

desinversió social en benefici de la sobreinversió següentària tampoc significarà menys inseguretat, ans al contrari. L'escat incontrolat de la revolta perifèrica n'és el darrer exemple més evident. Però la lectura institucional dels fets justament és la contrària. Es reclama més mà dura i finalment, amb el pretext del "dret a la seguretat", s'aprova tot un arsenal de noves

reformes lliberticides contra les expressions externes del profund malestar social. Es tracta d'un carreró sense sortida que segurament augmentarà la desigualtat i exclusió de determinats grups socials, sols tractats des de instàncies policials, en el que Zygmunt Bauman ha anomenat el "nou holocaust silenciós i continu del segle XXI".

Gabriela Serra. Membre del moviment altermundialista

/opinio@setmanaridirecta.info/

Com qui no vol la cosa

Encara m'estava recuperant de la sobtada impressió causada per la involuntària observació de l'estampa juganera i degudament natalenca dels soldats de l'exèrcit espanyol entrenant la mainada catalana –vigileu, nens i nenes, que ja no n'hi ha, de discriminació– al Saló de la Infància. També estava paint l'emoció que em produïa la notícia sobre la lloable intervenció de l'exèrcit espanyol que –en tant que nou agent de cooperació– en l'exercici de 2004 va acaparar el 44% dels fons destinats a la intervenció humanitària, quan, de sobte, sense cap mena de respecte pels sentiments i desigs de pau i amor que inunden i desprenen aquestes dates hivernals, un membre d'aquesta humanitària institució militar –ministrada pel Sr. Bono– irromp en el placid escenari arrasant-lo i enfonsant-me en un profund desconcert.

Ell és el tinent general Mena que –aprofitant l'ocasió que li ofereix ser l'orador de la celebració de la Pasqua Militar a la seva regió militar– com qui no vol la cosa, sense anunci ni previ avis, deixa anar una clara i –això sí– constitucionalment fundada "advertència": l'Espanya una, l'Espanya gran i l'Espanya lliure que té l'honor d'estimar, el desig de protegir i el deure de defensar està sota amenaça. Així és, doncs, com, sense perdre ni un minut, en compliment del seu deure, animat pel seu esperit patri, en un gest entre milansbosquid i tejeril ens recorda que –enarborant l'article 8 de la Constitució– traurà els tancs al carrer i

reconduirà Catalunya cap a la unitat d'Espanya.

De cop, la imatge dels nens i nenes arrossegant-se sota un entramat de cordes com si es tractés d'un joc de pista, es transforma en un horrible exercici d'ensinistrament de cara a un demà proper en el que ser

reconduïts. I una es pregunta si a tota l'Espanya una, gran i lliure també hi ha natalencs salons amb exercici ensinistrador, o si només passa a Catalunya, per allò de començar a congraciarse amb els plançons de la població secessionistament irredempta. Una tampoc pot evitar demanar-se si tanta immersió civicohumanitària per part de l'estament militar no serà una estratagema per anar acostumant la població a la "confraternització", a la normalització presencial en nom de la preservació de la unitat de la seva pàtria. I, per últim, una encara s'interroga sobre com al ministre Bono se li va colar un fatxa així en un càrrec tan rellevant, però això són figures d'un altre paner.

Perquè, sincerem-nos, en l'estament militar, de Mena,

n'hi ha més d'un. Molts (tots?). El que passa és que no han tingut l'oportunitat, el valor, la gosadia o la prepotència d'exterioritzar les seves posicions..., encara. Passa com amb les meigas, "que haberas, haylas". Potser ara s'obrirà la veda i en comptes de sortir de l'armari –cosa que algú ja ha fet i no sembla haver-li anat gaire bé– comencen a sortir de les sales de bandera i s'arma –mai millor dit– la de Déu és Crist al rànking de l'espanyolisme feixistoide.

Però cal ser positius: no hi ha soroll de fusells (perquè duen silenciador, que diuen les ments malpensants) ni hi ha hagut mostres ni gestos de suport per part del gremi (però bé que remuguen, repetiran les veus de malastrugança). Això sí, la COPE pateix d'un gran rampell comprensiu, destil·la una oberta

simpatia meneista i tanca files amb Rajoy en la seva responsabilització de Zapatero com a causant del delirius tremens del patriòtic tinent general. Però com bé sabem, ella –la COPE– no és d'aquest món, ja veurà Déu com i per on els va entrant, perquè ja fa temps que meriten la visita de l'àngel exterminador.

I ja que estem amb el tema dels uniformes: beneït Evo Morales per iniciar el pacífic assetjament i enterrament de l'uniforme del gentleman occidental desenvolupat. Ben maco que és, i acoloreix el paisatge, veure un senyor vestit a ratlles, i que no siguin de presidari, adjuntant-se amb el president Zapatero. Gràcies, entre d'altres coses, per alegrar-nos la vista.

Una encara s'interroga sobre com al ministre Bono se li va colar tal fatxa en un càrrec tan rellevant

Gemma Ubasart i González. Politòloga

/opinio@setmanaridirecta.info/

Sobre ordenança i 'securitarismes' a Barcelona

L'Ajuntament de Barcelona va aprovar, en ple, el passat 23 de desembre, l'Ordenança de Mesures per Fomentar i Garantir la Convivència Ciutadana a la ciutat de Barcelona. Aquesta norma es configura com un pas més en el disseny del model que la ciutat experimenta des de les Olimpíades 1992 i s'accelera amb el Fòrum 2004: la ja anomenada "Barcelona, marca registrada". Un model que promou fins a l'exasperació el terciari més efímer –ja sigui el turisme d'oci o el turisme de negocis (fires i congressos)– i en el que el que és públic deixa de ser un bé comú

per a esdevenir quelcom en mans de pocs: ja sigui de les elits econòmiques, polítiques o burocràtiques.

Aires "securitaris" recorren Europa i la criminologia neoconservadora que prové dels EUA (la teoria de les broken windows o les polítiques policials de zero tolerance) comença a ser aplicada a ciutats properes, molts cops governades per l'anomenada esquerra institucional. Però també és cert que aquestes polítiques necessiten un grau mínim d'acceptació social. I és en aquest sentit que cal situar l'èxit de la mobilització barcelonina:

haver impossibilitat la construcció del consens social necessari –cal valorar, també,

L'Ordenança és una eina que permet l'exercici del control de manera arbitrària

l'èxit d'haver fet canviar el signe del vot a l'IC, o d'haver fet dubtar les pròpies bases d'ERC.

El procés d'aprovació d'aquesta norma "higienista" no fou gens fàcil per a la classe política. Tant bon punt l'intent de tirar endavant aquest text va sortir a la llum, un ampli teixit social de la ciutat es va activar en la construcció d'un espai de debat i oposició. La pluralitat d'aquest teixit social es va caracteritzar per la capacitat de complementarietat i respecte mutu dels col·lectius i iniciatives, per una suma d'esforços no només per fer front a una norma

concreta sinó a un model de ciutat i de ciutadania

En definitiva, l'Ordenança en el context actual es configura com un dispositiu d'excepció permanent o, en altres paraules, com una eina que permet l'exercici del control de manera arbitrària i constant. No és que s'apliqui sempre (és impossible i no n'és la intenció) sinó sempre que interressi políticament. I, segurament, és aquí on la mobilització ciutadana pot incidir: deslegitimant i fent inaplicable la norma mitjançant la reapropiació del que és públic i la cooperació social.

José Luis Villar. /opinio@setmanaridirecta.info/

Empreses clandestines

l'article 51 de la Constitució exigeix que les administracions la defensa dels consumidors en matèria de seguretat, salut i interessos econòmics. No obstant això, cada dia són més les agressions que patim a domicili per part de suposades empreses que ens ofereixen descomptes, regals, o ens exposen avantatges increïbles mitjançant mètodes de venda insultants.

Venda per telèfon

Ens truquen ocultant el número de telèfon. Diuen que representen una empresa que ofereix avantatges telefònics i altres serveis. Després de refusar la seva "meravellosa" oferta, s'atreixeixen a preguntar per quin motiu ho fem i, fins i tot, a dir que els sembla increïble.

Molestos per l'actitud del comercial, truquem a l'empresa que diuen representar per protestar però rebem com a resposta que "són comercials

subcontractats", per tant, ens és impossible saber qui és l'impertinent que coneix les nostres dades, fins i tot, les bancàries.

Venda a domicili

Arriben, diuen que vénen a oferir-nos el mateix tipus de descomptes, i ens demanen un rebut per a calcular-los. Convençuts dels avantatges, ens fan signar un contracte que posteriorment omplen per efectuar un canvi d'empresa de subministrament.

Si truquem a l'empresa subministradora, no saben res. Altra vegada al·leguen que són comercials externs i que no poden fer-hi res. Per acabar-ho d'adobar, no ens tornen el rebut, per tant les nostres dades bancàries i personals circulen sense control.

Venda per correu

Rebem una carta en la qual ens anuncien que hem de recollir un premi important en una sala d'hotel. Allà ens esperen els venedors disposats a persuadir-nos que comprem el que sigui. La insistència i la pressió psicològica són contínues per a convèncer-nos. Quan ha recollit la paga i senyal, l'empresa desapareix i n'apareix una altra que no té res a veure amb els venedors però que assegura que hem de complir el que hem signat.

Empreses sense domicili social aparent

Algunes empreses no posen a les factures el seu domicili social. Només apareix un apartat de correus i per contractar els seus serveis s'ha de fer per telèfon, fax o internet.

Per evitar que ens donem de baixa utilitzen el mètode de la dilació, sol·licitant-nos els motius de la baixa i mirant de convèncer-nos perquè no ho fem. Encara que persistim, el mes següent ens torna a arribar la factura i hem de repetir la trucada —mai gratuïta— per tornar a exigir la baixa. Aquest cop s'excusen dient que "no han rebut res" i, quan finalment ens donen de baixa, ja han passat mesos des de l'inici de la gestió, durant els quals ells han seguit cobrant rebuts.

Solucions contra aquestes agressions

Quan es rep una trucada oculta, no contestar. Si sempre ho fèssim així, acabaríem obligant-los a donar la cara. No hem d'oblidar que tenim un dret constitucional

a la intimitat i la tranquil·litat que és inviolable. Igualment, les empreses estan obligades a donar-nos el contracte perquè l'estudiem i no poden escudar-se en uns comercials subcontractats perquè els facin la feina bruta.

Les accions que hem esmentat fins ara no estan tipificades com estafa al Codi Penal, només poden ser actes civils il·lícits difícils de provar. Per això, està en mans de l'administració perseguir-los, és a dir controlar qui hi ha darrera aquest tipus d'accions. En el cas de les companyies subministradores que disposen de concessions administratives —aigua, electricitat, gas, telefonia, etc.— seria senzill exigir-los un tracte correcte amb els ciutadans, sota l'amenaça de retirar-los la concessió, cosa que no succeeix. La indefensió del ciutadà és resultat de la connivència entre les administracions i aquestes empreses.

Una altra mesura és presentar denúncies a les oficines de consum de l'Estat, autonòmiques i municipals, i a les respectives delegacions de Comerç, Indústria i/o Energia, que són les que acostumen a tenir competències sobre l'empresa que ens priva dels nostres drets. De la mateixa manera, encara que les denúncies enviades al Síndic de Greuges o al Defensor del Poble queden en paper mullat, tots dos tenen l'obligació de remetre-les a les empreses denunciades i elaboren un llistat de les que han rebut més reclamacions, cosa que perjudica la seva imatge pública i si que pot induir-les a canviar de mètodes. Davant actes civils il·lícits, defensa civil.

Quan ha recollit la paga i senyal, l'empresa desapareix i n'apareix una altra que no té res a veure amb els venedors

Antón Corpas. Redactor del Masala /opinio@setmanaridirecta.info/

París-Londres: la fumigadora i la bugaderia

Falta mes i mig per a que es produís l'homícid de Ziad i Bounna, de 15 i 17 anys, electrocutats després d'amagar-se a la caseta d'un generador elèctric durant una persecució policial. En una entrevista publicada al *Babelia* del 9/09/05, l'escriptor i guionista anglopaquistanès Hanif Kureishi carrega contra l'anomenat model francès d'integració: "No hi ha país més racista que França. La televisió, la literatura, el cinema... tot és completament blanc a la cultura francesa. Els musulmans se senten alienats". Es mullava d'aquesta manera en un vell debat que es reobriria 48 dies després: la confrontació entre els models d'integració britànic i francès.

Pretén Kureishi la superioritat britànica: "El Regne Unit és avui força diferent del país on vaig créixer als anys 60... Ara, la societat és multiracial i, evidentment, molt més

multicultural". Continua: "Només cal mirar la televisió per a comprovar-lo. Però també la premsa, la literatura, el cinema, la música...".

Es defineix com "escriptor britànic", i afirma que la multiculturalitat al Regne Unit ha passat de ser el conflicte a ser la normalitat. A l'agressiva imatge d'un Sarkozy higienitzant els carrers amb Karcher, el guionista de "Mi hermosa lavandería" oposa la rentadora multicultural anglesa.

La revolució francesa és un reflex del seu passat colonial, del seu model descolonitzador i del seu present neolonial. Els protagonistes de la revolució del 27 de novembre, eren fonamentalment francomagrebis i francoafricans, les famílies dels quals són víctimes directes de l'època colonial; i llurs nacions d'origen han passat de la dominació directa a la tutela políticodiplomàtica de París, i

l'explotació econòmica neocolonial multinacional. I les seves biografies s'escriuen en un règim d'apartheid de baixa intensitat, a un país el parlament del qual debatia el passat 23 de

febrer una llei que reconeix "la tasca positiva de la presència francesa" a les colònies.

Però la presumpta normalitat multicultural britànica confon la promoció d'alguns sectors anglopaquistanesos o indopaquistanesos amb la *nomenklatura* cultural o la política municipal, i una quota ètnica al mercat editorial i audiovisual, amb la quotidianitat social, econòmica i racial. Per a Hanif Kureishi, poder definir-se sense envermellar, dir "sóc *british* com Tony Blair i Mr. Bean", només defineix un privilegi.

Fins el 1999 no foren reconeguts els drets de plena ciutadania de 150.000 persones procedents dels territoris colonitzats i residents en terra anglesa des de 1962. Aquell mateix any, l'Informe Mcpherson denunciava "el racisme institucionalitzat del sistema educatiu" i de la policia britànica.

La pobresa i l'atur masculí de negres o paquistanesos/bengalis és el doble que de blancs o indis. Des de l'aprovació de la Llei sobre Antiterrorisme, Delinqüència i Seguretat (2001) i la Llei de Prevenció del Terrorisme (2005), "segons estadístiques de la Policia de Transports Britànica, les persones d'aspecte asiàtic tenen una probabilitat cinc cops més gran que els donessin l'alto i les escorcollen quan les persones de raça blanca" (Amnistia Internacional, Regne Unit: *Los derechos humanos no son un juego*).

L'estatus d'un entre un milió no fa millor la bugaderia de Londres que la fumigadora francesa. L'orgull d'un entre un milió de ser admès a la cultura oficial, reproduceix una típica relació colonial. Entrar a fer feines a la casa de l'amo, estudiar al col·legi anglès, ser funcionari dels ocupants.

Dir sóc *british* com Tony Blair i Mr. Bean només defineix un privilegi que no fa millor la bugaderia de Londres

Així està el pati

Habitatge a Catalunya

» Pàgina 10
Des de l'Observatori Crític d'Habitatge ens ofereixen una radiografia del nou avantprojecte de llei presentat per la Generalitat

Els negocis de Nissan

» Pàgina 11
Entre 1999 i 2004, segons el govern espanyol s'ha autoritzat la venda a l'exèrcit marroquí de 1.114 vehicles militars fabricats per Nissan

Fòrum, un any després

» Pàgina 12
Les instal·lacions del Fòrum de les Cultures són gestionades per empreses privades. Els seus preus són inaccessibles pel propi consistori.

MARTORELL // L'EMPRESA REALITZA 956 ACOMIADAMENTS, 660 PER LA VIA FORÇOSA

CCOO i UGT també confeccionen les llistes d'acomiadaments a SEAT

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La indignació és present entre el personal de la factoria de SEAT a Martorell. Vidres guixats, portes de despaxos i vehicles de directius amb ratllades de claus, són algunes de les expressions de ràbia que s'estan veient durant les últimes setmanes a l'empresa. Les 660 persones acomiadades forçosament i les 296 que formen part del grup de baixes voluntàries o excedències, tenen molts amics i familiars directes entre la plantilla. Això es respira en el dia a dia.

*Caça de bruixes
entre crítics,
poc eficients i
professionals
independents*

El passat 23 de desembre l'empresa es va aturar. La totalitat de les cadenes de muntatge no funcionaven. Ni CCOO ni UGT (que sumen una filiació de més del 70% del personal) havien convocat cap vaga, però la indignació pels acomiadaments va fer perdre la por a molta gent. La immensa majoria dels 13.000 membres de l'actual plantilla no van treballar. Els despaxos de la direcció i les seues dels sindicats que havien pactat la reducció laboral estaven vigilades per una vintena de guardes de seguretat.

Aquell dia es va viure el moment més àlgid de tot un procés que ja es remunta molts anys enrere, tant a la seu de Martorell com a la de Zona Franca.

La reflexió

"Sento vergonya aliena pel que ha passat"

✉ Carlos Vallejo
Membre històric de CCOO

Com a treballador de SEAT, actualment a la base, sense més càrrec sindical que ser membre del consell de SEAT de CCOO, que visc i convisc les vuit hores laborables amb els companys i companyes de fàbrica, sento vergonya aliena pel que ha passat. Mai a SEAT s'havia traspassat la frontera dels acomiadaments forçosos. El més greu són les complicitats sindicals en la

Personal de SEAT i familiars durant la primera assemblea d'afectats per l'ERE, el 3 de gener de 2006

Fotògraf: Regino Hillera

La fàbrica "respira"

El panorama global de competitivitat dins del mercat de l'automòbil ha portat a una gestió basada en la reducció de plantilla, la desregulació i la domesticació horària dels i les treballadores. L'objectiu és el que s'ha vingut a anomenar: la fàbrica que respira. La força de treball s'adapta al mercat, a la demanda. Quan hi ha necessitat de més producció de vehicles es treballen més hores de les establertes. Quan baixa la demanda poden deixar-te a casa sense treballar fins a 30 dies, jornades que cobres però que

passen a formar part d'un deute de jornades laborals que el treballador acumula amb l'empresa. Aquests marges de maniobra de la direcció de SEAT —que es converteixen en maldecaps pels treballadors— varen ser pactats per CCOO i UGT durant el 17è conveni col·lectiu de maig de 2003, sota la denominació de Cogestió (una cogestió plena de clàusules que deixen tot el poder de maniobra a la direcció de Volkswagen). S'ha de dir que en aquell moment ja va ser considerat aquest pas com una cessió davant les amenaces de traslladar

part de la producció a la factoria de Bratislava (Eslovàquia), on els sous evidentment són més baixos.

Vehicles de gama alta

Els ingressos de l'empresa, però, no han disminuït, ans al contrari, han augmentat considerablement. Això s'explica per l'estratègia de potenciar cadenes de producció de vehicles que tenen un cost de mercat més gran i, per tant, més marges de benefici. La quantitat de vehicles venuts és menor i el nombre de treballadors necessaris per a la seva fabricació també. Per aquesta raó es trasllada la producció dels models Arosa, Cadi i furgonetes, a Polònia i Brasil, alhora que s'augmenta la producció a Martorell dels models Alta, Toledo i León.

Les llistes negres, la caça de bruixes

Tot i la indignació, les baixes forçoses es van fer reals la vigília de les festes de Nadal. Arran dels pactes que havien signat CCOO i UGT, es va donar la imatge mediàtica que aquests acomiadaments eren un mal menor. Fonts dels propis treballadors de SEAT han explicat al setmanari DIRECTA que aquests acomiadaments eren l'objectiu de l'empresa, però també d'aquests sindicats. La confecció de les llistes d'acomiadats

—on hi va participar la direcció i els sindicats majoritaris— es va fer sota tres criteris: crítics icrítics, poc eficients i professionals independents.

Entre els acomiadaments hi ha 144 persones afiliades a la CGT, sindicat que no va acceptar la regulació de plantilla i que va denunciar l'actuació dels sindicats majoritaris. Casualment, 15 de les 19 candidates de CGT a les llistes de les passades eleccions sindicals han estat acomiadades. També han deixat a l'atur aquelles persones que no rendien prou segons els criteris dels "jefes" de cadascuna de les seccions de la factoria —hem de tenir en compte que l'absentisme entre la gent més jove ha arribat a l'11% en els últims, i que aquesta forma individual de plantar-se o escaquejar-se davant l'empresa s'ha estès molt entre la gent més cremada per l'exploatació laboral. També ha aparegut entre les llistes negres personal molt ben qualificat i amb un currículum exemplar, que no responien al perfil de crític o poc eficient. S'ha tractat d'aquella gent que no feia seguidisme de la direcció ni dels sindicats majoritaris, que posava els seus coneixements i la seva solvència per davant. Aquest perfil d'independent també va entrar a les ja famoses llistes negres. ☺

confecció de les llistes, s'ha passat de les llistes positives, per l'ingrés dels fills o per les promocions de categoria a les llistes negatives per a incloure o treure gent d'entre els acomiadats. Ha estat el pitjor Nadal des que el 1971 el passés detingut i torturat als calabossos de Via Laietana acusat d'organitzar les CCOO a SEAT. Mai m'hagués imaginat que 35 anys després pogués passar això. Han fet fora matrimonis, mare, pare i fills, persones de més de 55 anys i companys com Diosdado

Toledano de 56 anys, militant de la lluita antifranquista, d'entre els fundadors de CCOO a SEAT. ¿S'han salvat els submisos? A SEAT s'està generant el sindicalisme del silenci, de la Llei del Silenci de la pel·lícula d'Elia Kazan. Sé que jo tambéestic en el punt de mira, però tota la vida he lluitat per la llibertat, sempre he dit el que pensava, mai he callat, no vull ser còmplice ni per acció ni per omissió. Per a mi, la militància sindical no ha estat mai un confort, ni un estatus. Això no quedarà així...

CATALUNYA // L'OBSERVATORI CRÍTIC DE L'HABITATGE VEU AMB ESCEPTICISME L'APLICACIÓ

L'esborrany de la nova Llei d'Habitatge no en garanteix el dret

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

El 24 d'octubre de 2005 la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge va presentar l'esborrany de l'avantprojecte de llei que es vol aprovar durant el 2006. El text, que encara es troba en fase de debat, introdueix noves mesures i suposa una evolució de l'enfoc dels termes jurídics en matèria d'habitatge. Tot i això, alguns aspectes de la llei poden variar donades les pressions conservadores fetes des del sector de la construcció i altres partits polítics com el PSC, PP i CiU. Aquest no és un fet nou, ja que el darrer projecte de llei presentat al Parlament de Catalunya per CiU en la seva última legislatura no va arribar a veure la llum i fins ara segueix vigent la llei d'habitatge de l'any 91. Per altra banda, des de l'Observatori Crític d'Habitatge (och@moviments.net) es veuen amb escepticisme les conseqüències de l'aplicació de la llei. Aquests dubtes neixen de mesures com:

Igualtat. L'article 48 referent a la igualtat en l'accés a l'habitatge es deriva de les transposicions directes de lleis europees i espanyoles. L'article recull les queixes d'entitats catalanes i l'observatori europeu del racisme i la xenofòbia que han denunciat l'existència d'anuncis discriminatoris a l'hora d'oferir habitatges a persones immigrades, però no articula quins seran els instruments per fer-la efectiva.

"Manca voluntat jurídica, compromisos polítics explícits, dotació pressupostària"

Sobreocupació. El racisme residencial manté una relació directa amb el fenomen de la "sobreocupació". A Catalunya existeix un submercat d'habitacions d'importantes dimensions a conseqüència dels alts preus de l'habitatge. En aquest, les persones no tenen cap tipus de dret donat que no disposen d'un contracte, són víctimes de preus abusius i en alguns casos viuen situacions d'absoluta precarietat. Els articles 45 i 46 que regulen la sobreocupació només proposen polítiques de control, inspecció i penalització, i no mesures d'allotjament i acompanyament social per a les persones que pateixen aquests abusos.

Infrahabitatge. A l'article 29, la Generalitat es compromet a vetllar per evitar que els immobles en aquesta situació siguin posats en el mercat. Aquests habitatges surten al mercat a preus més barats i són adquirits per les persones amb menys recursos. Quan es detecta un cas d'infrahabitatge, les persones que hi viuen seran inscrites en el Registre de sol·licitants d'habitatge que es regula en aquest esborrany i on el primer requisit per estar inscrit serà el de residir a Catalunya i acreditar-ho mitjançant l'empadronament. En cas que no es compleixin els requisits mínims, les persones s'enviaran a serveis socials sense assumir compromisos explícits sobre l'allotjament i l'acompanyament social d'aquestes.

Expropiació. L'article 44 defineix les polítiques públiques per a garantir l'ocupació dels habitatges. Aquestes poden ser de tres tipus: la creació de programes per a promoure el lloguer com el que ha endegat la Generalitat (copiat del programa Bizigune del País Basc), la sanció fiscal dels habitatges desocupats, que es basa en la Llei d'Hisendes Locals de 2003 i que introdueix la possibilitat que els ajuntaments imposin un recàrrec de fins al 50% en l'Impost de Béns Immobles (aquest no s'utilitza per l'escàs desenvolupament). Com a cas extrem, l'avantprojecte contempla l'expropiació d'habitatges desocupats en zones de forta demanda, però aquestes es fan segons el valor de mercat dels bens expropiats i per tant con-

Fotògraf: Regino Hillera

Un miler de veïns i veïnes del barri de Les Corts de Barcelona estan patint en pròpia pell l'especulació immobiliària. Tenen contractes de lloguer que seran rescindits els propers mesos i la immobiliària propietària dels edificis (Colonial, amb La Caixa com a principal accionista) els ha venut per a revendre'ls a preu de mercat a través d'un altre promotor. S'han organitzat i si cal ocuparan els pisos. Han creat la pròpia web: www.nosechan.com

verteix l'expropiació en un instrument de política d'habitatge molt limitat.

Hi ha altres aspectes que no es tracten en aquest article que també han aixecat fortes crítiques. L'OCH assenyalava algunes

mesures sobre l'habitatge de protecció oficial o els processos de rehabilitació d'àrees degradades que afavoreixen dinàmiques especulatives. Tot i això, l'OCH adverteix que és important tenir en compte que una llei per si sola

no resoldrà la problemàtica de l'habitatge. Per això, s'apunta, fa falta voluntat jurídica, compromisos polítics explícits, dotació pressupostària i programes d'allotjament i acompanyament social per a casos concrets. ☺

La reflexió

El dret a l'habitatge

✉ **Josep Castañé**
President de l'Associació ProHabitatge i Membre del Consell d'Administració de la Federació Europea d'Entitats Estatals que Treballen amb les Persones Sense Sostre

Dels 800.000 habitatges nous visats a l'Estat espanyol durant l'any 2005, 100.000 es van fer a Catalunya. Un nou rècord en la producció d'habitatges. Per altra banda, els habitatges buits en territori català també assoleixen nous màxims i al cens de l'any 2001 arribaven fins a 452.000.

Així doncs, no ens trobem davant d'un problema de falta d'habitatge sinó davant d'un

problema estructural: l'exercici real d'un dret. Durant molts anys, l'article 47 de la Constitució espanyola, l'Estatut d'Autonomia i fins la Declaració Universal de Drets Humans han recollit el dret a l'habitatge, però aquest mai s'ha arribat a fer efectiu.

Això es dona per les diferents interpretacions del què és el dret a l'habitatge.

Tradicionalment, l'habitatge no s'ha integrat en el nucli dur de l'Estat del Benestar. És a dir, no s'ha vist com una obligació dels poders públics subministrar habitatge a totes les persones, com succeeix amb l'educació o la salut. Per tant, l'habitatge no

s'ha reconegut com un dret exigible.

Per contra, el fet que catorze comarques catalanes presentin una dependència del sector de la construcció o que a Barcelona la inversió immobiliària el 2005 hagi estat de mil milions d'euros, demostra que l'habitatge és una peça clau en la política econòmica.

Les polítiques públiques d'habitatge no s'han basat en la intervenció en el mercat, sinó en oferir ajuts als promotors per fer atractiva la construcció d'habitatge assequible i ajuts a les persones que no arriben als preus de mercat. Així, sempre serà molt difícil fer efectiu el dret a l'habitatge.

Treballem per la Unitat...
Lluitem per la Llibertat!!

Si desitges treballar amb nosaltres, escriu-nos a:
alertasolidaria@alertasolidaria.org

ALERTA solidària

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció !
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10 a 14
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21

c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org

Casal Popular

L'esquerra

c/Tarafa 48 Granollers
www.esquerra.org

CATALUNYA // LES PLANTES PRINCIPALS SÓN A MONTCADA I REIXACH I LA ZONA FRANCA

Nissan monopolitza les vendes d'armament espanyol al Marroc

Aznar i Zapatero han autoritzat la venda de 1.114 vehicles militars al règim alauita

Fotògraf: Pau Coll/Ruido

Museu d'armament capturat a Marroc pel Frente Polisario. Està situat a Rabuni, prop de Tinduf, centre geogràfic dels campaments de refugiats del poble sahrauí. Els obusos van ser fabricats a Sevilla al 1982.

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La multinacional japonesa afincada a Catalunya, Nissan, ha monopolitzat les exportacions de material militar espanyol al Marroc des de 1999. Segons reconeix el govern espanyol en una resposta al grup parlamentari d'Izquierda Unida, entre 1999 i 2004, els governs d'Aznar i Zapatero han autoritzat la venda de 1.114 vehicles militars fabricats per Nissan a l'exèrcit marroquí. Des de tot terreny fins a camions per al transport de tropes i també ambulàncies militars.

Per tipologies, els vehicles militars que més sortida han tingut al mercat marroquí són els clàssics aparells tot terreny Nissan Patrol. N'han venut 850 en els darrers sis anys. També hi ha hagut vendes significatives de camions per al transport de tropes: 100 el 2000, 30 el 2002 i 20 el 2004.

A més d'aquests 20 camions, el govern espanyol, en mans del PSOE des del mes de març, va seguir autoritzant la venda d'unitats militars: 54 vehicles Uro i 30 ambulàncies Nissan Terrano.

*Nissan ha venut
1.114 vehicles
militars al
govern del
Marroc entre
l'any 1999
i el 2004*

A més a més, el 2004 també es va autoritzar la venda de dues escopetes. Les dades de 2005 es faran públiques a mitjans de 2006.

Presència a Catalunya
Nissan té una important presència a Catalunya, compta amb plantes a la Zona Franca de Barcelona i a Montcada i Reixach. A l'Estat espanyol també té factories a Madrid, Àvila, Cantàbria i Noain (Navarra). En total, hi treballen unes 6.600 persones, unes 4.000 al Catalunya.

Segons dades recopilades per l'Escola de Cultura de Pau de la UAB sobre les empreses radica- des a l'Estat espanyol que partici- pen de la indústria de la defensa, són les plantes de Nissan a Barcelona i Àvila les que dedi- quen una part de la seva produc- ció al sector militar.

Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón-Oxfam i l'Escola de Cultura de Pau de la UAB, organitzacions especialitzades en analitzar el comerç d'armament i les seves conseqüències, han denunciat que les exportacions de material militar espanyol vulne- ren el codi de conducta de la

Unió Europea per aquest tipus de comerç.

Canons a un euro
Aquestes exportacions repre- senten la majoria del material del qual el govern espanyol reconeix haver-ne autoritzat l'exportació durant el darrer lustre. A més dels vehicles de Nissan, les empreses espanyoles només han venut al Marroc un revòlver, dues escope- tes i 23.000 municions "per pràc- tiques". Un capítol a part, això sí, mereixen les dues direccions de tir i els dos canons que el govern d'Aznar va vendre al preu simbò- lic d'un euro l'any 2003.

*El govern Aznar
va vendre
dos canons
al preu simbòlic
d'un euro*

Marroc recua la repressió

El 14 de desembre, el Tribunal d'Apel·lacions d'Al-Aiun va decretar l'ingrés a presó de set defensors sahrauís dels drets humans, després d'un judici que va durar poques hores. Un nou revés per al procés de pau al Sàhara Occidental, sota sobirania marroquina des de 1975.

"Instigar a la violència"

El tribunal no va permetre presentar testimonis de des- càrrec i els set activistes van ser condemnats per "instigar a activitats violentes" a penes d'en- tre sis mesos i tres anys de presó.

Denúncia internacional

Amnistia Internacional creu que la sentència "podria haver estat injusta", i consi- dera els empresonats "presos de consciència". Es tracta d'activi- tes que "han fet molt per docu- mentar els abusos comesos per les forces marroquines durant i després de les manifestacions que han tingut lloc el 2005 per a demanar la independència o l'au- tonomia del Sàhara Occidental".

Es tracta de dues direccions de tir WM-22 i de dos canons Otto-Melara de 76/62 mil·líme- tres. Són canons navals amb capa- citat de realitzar més de vuitanta trets per minut, fabricats a l'Estat espanyol per Bazan i que van deixar de ser utilitzats durant els anys 90 per l'Armada espanyola, que els considera obsolets. La venda va generar malestar entre els mili- tars espanyols, perquè aquestes armes s'incorporaran a les patru- lleres que navegaven habitualment prop de la costa espanyola —és un dir— de Ceuta i Melilla. ☎

quan la justícia no vol aturar injustícies...

...ens justifica l'acció popular, directa i col·lectiva

Catalunya

L'única lluita que es perd és la que s'abandona

No abandonem!!

La publicació de la CGT de Catalunya

Moviment obrer
Moviments socials
Moviment llibertari

Parlem clar perquè no fer-ho és donar la raó al poder

Egunkaria endavant!

Pel sobreseïment definitiu

Directament

www.egunkaria.info

Plataforma per Egunkaria

PiC

Punt de Interacció de Collserola

Centre Social Obert tots els diumenges

www.canmasdeu.net

BARCELONA // COMPRAR UN AMARRATGE AL PORT POT COSTAR MÉS DE 3 MILIONS D'EUROS

La iniciativa privada es reparteix el pastís econòmic del Fòrum

Directa Barcelona

/redaccio@setmanaridirecta.info/

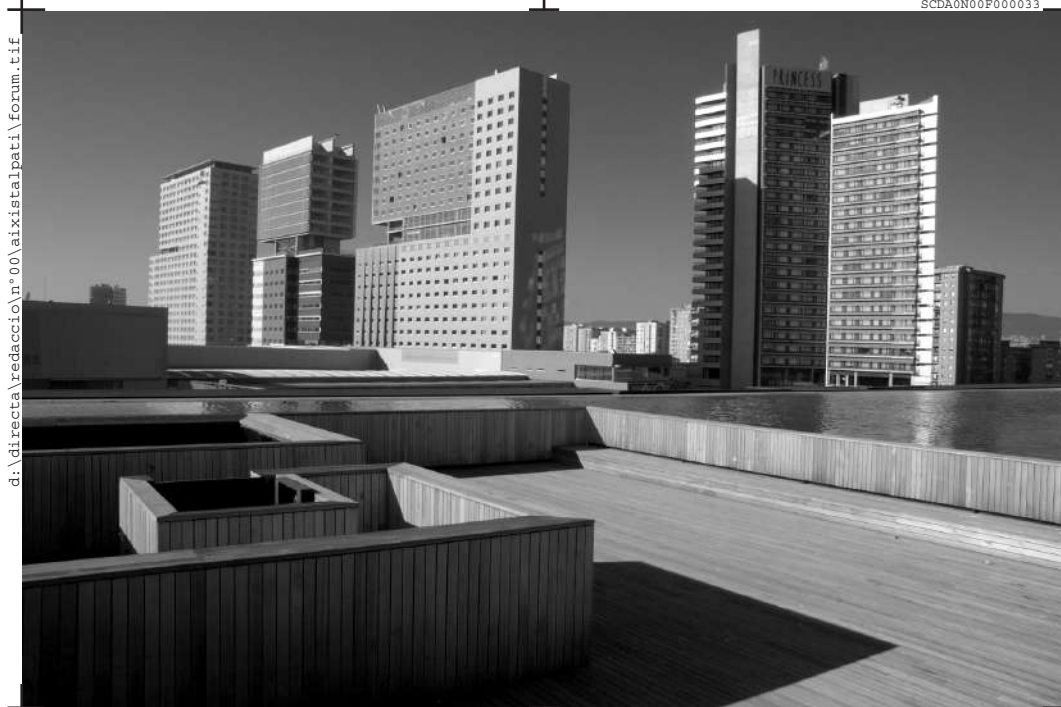
Quan fa poc més d'un any va acabar la pretesa trobada de les cultures, la pau i la sostenibilitat, el Fòrum, es va dir que Barcelona, finalment, havia recuperat la tan malmesa façana marítima. Però la ciutadania no ha recuperat res.

Qui s'atreveixi a endinsar-se en el desert que és avui el Parc del Fòrum, es trobarà completament sola enmig d'un gran monument al ciment. El colofó d'una política que els últims 20 anys ha tingut una autèntica devoció per

Els espais del Fòrum són tan cars que ni l'Ajuntament de Barcelona pot llogar-los per fer-hi actes

aquest material, i que les cimenteres han agraït sobradament. De fet, el mateix arquitecte que va dissenyar la plaça, la va pensar, segons les seves paraules, com "un espai per estar buit".

Davant la impossibilitat amb què topen els ciutadans d'aprofi-

Petit oasi al terrat de l'edifici Fòrum. S'hi fan actes de l'èlit política

Fotògraf: Regino Hillera

tar l'espai del Fòrum, es podria esperar que sigui "la ciutat" qui ho faci amb la celebració d'esdeveniments públics. Però això tampoc és possible. Fins i tot, l'ajuntament troba massa car llogar aquestes instal·lacions. L'exemple es pot trobar a la celebració dels últims Premis Sant Martí, que el districte va haver de celebrar a un hotel de cinc estrelles perquè, com explicava un responsable de premsa, "la relació qualitat-preu no surt a compte. El Fòrum és massa car".

El motiu de tanta contradicció resideix en què l'espai del Fòrum no és de la ciutat, sinó de les grans empreses concessionàries que van haver de pagar el fracassat esdeveniment del Fòrum (com La Caixa o Telefónica) i ara passen comptes perquè volen recuperar la inversió feta. Així doncs, Barcelona paga —amb interessos— la factura a les multinacionals que curiosament van ajudar a "ressuscitar" una façana marítima que s'han quedat per a elles.

A tot això, cal afegir la poca transparència amb què actuen els gestors que s'han repartit el pastís del Fòrum. Si qualsevol ciutadà intenta saber el preu que es demana perquè una empresa pugui utilitzar aquests espais pagats amb els diners de tots —directa o

6.000 euros el metre quadrat dels nous pisos

indirectament—, topa amb un mur infranquejable. Les principals usuàries són multinacionals que aconsegueixen utilitzar determinats espais del Fòrum amb tractes poc transparents. Els exemples es troben trucant a GL Events, gestora del Centre de Convencions i de l'Auditori de l'Edifici Fòrum, i a BSM, l'entitat municipal que controla la resta d'espais. La resposta textual en els dos casos és que no hi ha tarifes establertes i en el cas de l'empresa municipal, afegeixen que depèn "del grau de coneixement del client, de la simpatia que pot despertar, de qui el recomana" o si està disposat a pagar grans quantitats de diners. D'aquesta manera, en el primer any de funcionament, els espais gestionats per GL Events —amb una facturació de més de 355 milions d'euros el 2004— han aconseguit, entre d'altres, la presentació

La morositat del Fòrum porta Clos als tribunals

L'alcalde de Barcelona i els cinc líders municipals. Ernest Maragall. La ministra de Cultura. Els consellers Saura, Bargalló, Carretero, Castells i Mieras. I Josep Piqué. Tots ells hauran d'utilitzar la immunitat diplomàtica si volen entrar als Estats Units.

El motiu és que un jutjat d'Illinois ha dictat una sentència contra el Fòrum per no pagar l'encàrrec que va fer a Thing Big Productions, d'una pel·lícula Imax. Actualment, el deute i la multa del consistori arriben als 4,3 milions d'euros.

dels nous models Toyota, multinacional sòcia del Fòrum.

Un altre dels beneficis del Fòrum havia de ser la recuperació del barri de La Mina, que s'ha convertit en una conquesta immobiliària encapçalada per Urbis i Grup Royal. Comprar un dels nous pisos d'aquest barri costa tant com fer-ho a Diagonal Mar (una zona amb alguns terrenys públics que es van vendre a la iniciativa privada per pagar el déficit arrossegat del 92). Es pot arribar a pagar 6.000 euros el metro quadrat mentre la mitjana d'obra nova a Sant Adrià és, segons Tinsa (Sociedad de Tasación SA), de 2.193 euros el metre quadrat.

Són dades que posen de relleu que es tracta d'una clara operació especulativa en què es paguen quantitats desorbitades pel que havia de ser un barri i no pas pel que és realment. Ningú no pagaria tant per estar al desert del Tenheré. Immobiliàries com Urbis han fet de La Mina la seva gallina dels ous d'or.

Potser esperen que, algun dia, els nous inquilins d'aquesta zona siguin els que estan disposats a pagar el que val deixar una embarcació al port esportiu de Sant Adrià. Llogar un amarratge costa entre 78.000 i 130.000 euros anuals i comprar-lo pot arribar als 3 milions i mig d'euros. Unes xifres que no apareixen a la gran majoria de nòmines dels ciutadans. ☺

La reflexió

Més enllà del 2004: la zona Fòrum i el 22@

Marc Martí. Sociòleg.

/marcmarti@menta.net/

Tots els canvis urbanístics del Fòrum de les Cultures 2004 no es poden entendre com un fenomen aïllat, ni com un projecte megalòmen fet només per 141 dies. S'ha d'emmarcar en un projecte de les elits barcelonines més ambiciós anomenat Ciutat del Coneixement, que té com objectiu millorar la competitivitat de determinats sectors productius amb l'atracció de capitals nacionals i internacionals a través de la iniciativa pública i privada. Un

dels puntals d'aquest projecte és el controvertit pla conegut com el 22@bcn que es desenvolupa en el veï barri del Poblenou però que extén la seva influència fins el Besòs. Tenir un gran centre de convencions a prop del nou "districte d'activitats 22@", hotels pels congressistes i habitatges adequats pels nous directius arroba es un altra dels pilars importants per l'èxit de la Nova Barcelona. La gestió urbanística del Campus de Llevant de la UPC que es construirà ben a prop del Fòrum és ja responsabilitat de la societat privada municipal 22@bcn s.a. Segurament els gratacles del carrer Taulat i els

habitatges de Diagonal Mar són la part més dura d'un pla que sobre el paper apostava per un urbanisme compacta i divers. El plural i actiu moviment veïnal entorn del pla 22@ (centrat avui en la conservació del conjunt industrial i les activitats de Can Ricart i la defensa del CSO La Makabra en perill de desallotjament) ha posat sobre la taula les ombres d'un model de ciutat que sovint exalta l'estètica per sobre l'ètica, la marca per sobre el contingut, la novetat per sobre la recuperació de la memòria històrica, el poder del totxo per sobre les necessitats socials.

enfasystem.net
disseny · web · multimedia

Software a mida
Hospedatge web
Disseny web
Aplicacions online
Comerç electrònic
Solucions informàtiques

T. 902 15 46 09
enfasystem@enfasystem.net

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

KAMILISETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA

Nuevo catálogo nº15
colgado en la gub, donde
podrás ver casi todos los
modelos de camisetas...
en COLOR!!

AC 32 25310 Agramunt Lleida
Kamilosetas@nodo50.org
www.nodo50.org/kamilosetas

www.presxsalacalle.tk

LIBERTAD ANARQUISTAS PRESXS

16 septiembre 2003. BCN

sortim als carrers
aturarem
les màquines
aturarem el pla caufec

PLA CAUFEC
A REQUERIR
UN A REQUERIR

www.noalplacaufec.net 68 5 269 787

A la part de dalt, columna d'skaters i patinadores provinents del Palau Reial

A la part de baix esquerra, inici de la manifestació, a la Plaça Universitat

A baix a la dreta, càrregues de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra. A la darrera instantània, un guàrdia urbano agraïeix un mossos d'esquadra de paísà que sosté una cervesa a la mà mentre crida "No em peguis, sóc mossos"

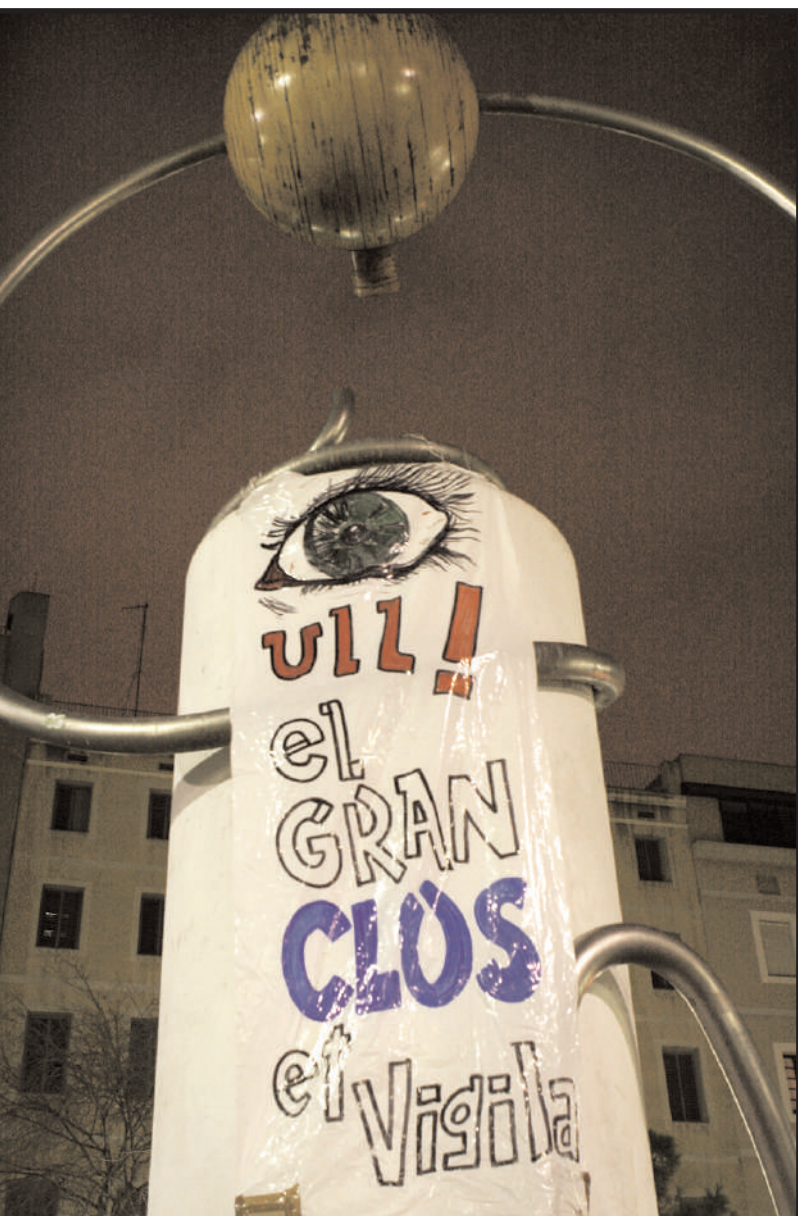

Les imatges que no van sortir a la televisió

Barcelona, 17 de desembre de 2005

>>> Fotografies de Marta Casas, Oriol Clavera, Pau Coll/Ruido, Regino Hillera i Guillem Valle

Corresponsalies territorials

D'es d'un primer moment la Directa s'ha definit com un setmanari que vol trencar l'àmbit informatiu de la primera corona metropolitana i potenciar les realitats locals. En aquesta línia s'ha iniciat un procés de debat entre diferents representacions territorials per disposar d'uns mecanismes transparents de decisió alhora de tallar la informació i comptar amb una estructura informativa i uns contactes estables al llarg del territori.

El 18 de novembre del 2005 es va realitzar la primera trobada de les representacions territo-

rials al C.S.O Euterpe de Sabadell per parlar sobre els diferents models de participació en el projecte. A partir de la presentació d'un document marc on es diferenciaven les figures dels col·laboradors puntuals, els regulars i les corresponsalies, les diferents representacions territorials han anat realitzant noves aportacions sobre com definir els nivells de col·laboració i compromís amb la Directa. Per altra banda s'ha elaborat un mapa de competències informatives que intenta establir quins són els límits informatius que cobreix cada representació territorial. Actualment, hi

“animmem als diferents col·lectius de contrainformació, professionals o militants dels moviments socials amb experiència a que participin en el projecte”

ha persones disposades a col·laborar d'una forma estable a gran part del territori català, a la Catalunya nord i a Balears. Alhora s'estant establint contactes per a formalitzar punts de referència a zones com Osona, l'Anoia, el Penedès i el Garraf, on animem als diferents col·lectius de contrainformació, professionals o militants dels moviments socials amb experiència amb mitjans a que participin en el projecte.

Per aconseguir l'objectiu d'evitar el centralisme informatiu, s'està treballant sobre dues opcions complementàries que permeten respectar la impor-

tància de les notícies a nivell local dins de les seccions de la Directa. Aquestes eines són el "wiki" que permet una connexió a l'instant i la "graella" que classifica les notícies en cadascuna de les seccions del setmanari en funció del seu grau d'importància.

Properament les diferents representacions territorials seguiran consensuant les pautes de funcionament i de comunicació entre els diferents punts dels territori i el col·lectiu de Barcelona per aconseguir que la Directa esdevingui un setmanari contrainformatiu de les viles i per les viles.

Col·lectiu Zitzània i la Directa

Qui som?

El projecte de la Directa fa temps que és un dels temes de passadissos i assemblees de Zitzània. Per a qui no ens conegui, som un col·lectiu que ens dediquem essencialment a la publicació del butlletí mural i setmanal Contra-Infos. Actualment, arribant gairebé als quatre-cents números i a moltes més parets, continuem difonent les activitats dels diferents col·lectius. Alhora, també intentem contrastar aquella informació amb la que se'ns bombardeja des dels grans grups empresarials que controlen els mitjans de comunicació oficials. Tota aquesta feina, ara com a mínim, la compartirem amb la Directa.

A partir del número 1 de la Directa, la versió setmanal del butlletí ocuparà les dues pàgines del mig; mantenint així el format mural i permetent que pugui ser penjat a les parets com fins ara

CONTRA-Infos

Butlletí Setmanal de Contra-Informació

Número 396.

Setmana del 25 al 31 de gener de 2006

El dia 16 es va produir una batalla verbal entre mossos d'esquadra i la brigada antiterrorista de la policia nacional a la cantonera de Nou Barris en compartir espai temporalment. L'origen de la disputa van ser dos membres de la brigada que no es van voler identificar.

OKUPACIÓ I CENTRES SOCIALS

DUES PERSONES ES PENGEN DE LA FACANA EN EL DESALLOTJAMENT

Els mossos deixen La Quinqualla altra cop abandonada i tapiada

Sarrià/Sarriena. A dos quarts d'una del migdia del divendres 24 de gener una noia molt petita i solista arribava a casa seva des de l'empresa dels seus pares. Els mossos d'esquadra el carrer Major, tal com el tram des de la cantonera de Sarrià fins al punt de l'Església de Sant Joan, l'objecte de tot aquest batalló policial era fer fora a la gent que vivia a la Quinqualla, un edifici de propietat pública que fa 2 anys i 4 mesos. La propietat de l'edifici, l'ajuntament de Barcelona, que ja va comprar la finca amb els seus habitants. Per un detall d'alguns mossos d'esquadra i uns altres de la policia nacional, els mossos d'esquadra van intentar desallotjar-los amb l'ajut d'un grup de matons molt pesants. Penjes a la facana. Quan van arribar els mossos, les dues persones que eren a la casa van pensar-se amb centres ben ferms de la facana de l'edifici. Els mossos, mentant-se'n, van fer la porta a cops de mull i accediren a la casa pel terrat de l'edifici contigü. Ho grabaren tot amb càmeres de vídeo. Al carrer s'hi concentrava una cinquantena de persones que després van pensar al punt més proper on es podia arribar per culpa dels centres socials. Tot seguit tallaren el trànsit a la cantonera de Sarrià durant una hora i mitja. Els mossos van deixar els habitants de la casa fins al carrer on els hi van començar que els acusaven d'una suposada delictiva d'assalt a l'autoritat, resistència i usurpació. Uns altres mossos d'esquadra d'un dels habitants se van quedar dins de la casa i els mossos hi van intentar ocupar les. Una brigada de policia va tancar l'edifici per tornar a pensar a l'edifici. La concentració es va treballar fins a la plaça de la casa i es va dividir en va començar a una manifestació a la plaça de Sarrià a les 8 del vespre. Cal destacar que la manifestació genèrica d'habitants de l'edifici de Barcelona va arribar un informe d'assessora que qualificava el procés de degradació de l'edifici de la Quinqualla com a un cas d'abandonament immobiliari que ha multiplicat per 10 el preu de l'immoble en els últims 10 anys. Contra-Infos 24/1/06

Desallotjades dues cases a Vallcarca i 3 detinguts a Sarrià

Vallcarca/Barcelona. Mossos d'esquadra van desallotjar el passat divendres al matí, 16 gener, de dues cases de l'avinguda República Argentina de Barcelona. Els desallotjaments es van efectuar sense que es produís cap resistència. Els mossos van arribar a les 4:30 hores amb dues cotxes judicials per als mossos 5 i 8 de la ciutat de Sarrià. Les dues cases corresponen a un mateix jutge però a diferents propietaris. Els mossos d'esquadra van desallotjar les cases amb l'ajut d'un grup de matons molt pesants. Penjes a la facana. Quan van arribar els mossos, les dues persones que eren a la casa van pensar-se amb centres ben ferms de la facana de l'edifici. Els mossos, mentant-se'n, van fer la porta a cops de mull i accediren a la casa pel terrat de l'edifici contigü. Ho grabaren tot amb càmeres de vídeo. Al carrer s'hi concentrava una cinquantena de persones que després van pensar al punt més proper on es podia arribar per culpa dels centres socials. Tot seguit tallaren el trànsit a la cantonera de Sarrià durant una hora i mitja. Els mossos van deixar els habitants de la casa fins al carrer on els hi van començar que els acusaven d'una suposada delictiva d'assalt a l'autoritat, resistència i usurpació. Uns altres mossos d'esquadra d'un dels habitants se van quedar dins de la casa i els mossos hi van intentar ocupar les. Una brigada de policia va tancar l'edifici per tornar a pensar a l'edifici. La concentració es va treballar fins a la plaça de la casa i es va dividir en va començar a una manifestació a la plaça de Sarrià a les 8 del vespre. Cal destacar que la manifestació genèrica d'habitants de l'edifici de Barcelona va arribar un informe d'assessora que qualificava el procés de degradació de l'edifici de la Quinqualla com a un cas d'abandonament immobiliari que ha multiplicat per 10 el preu de l'immoble en els últims 10 anys. Contra-Infos 24/1/06

EL PROJECTE DE LLER FERROVIÀRIA INCLOU SANCTIONS DESCRIBIBLES

Multes de fins a 6.000 euros per viatjar sense bitllet

Barcelona. En aquestes darreres dies de negociacions de l'Estatut ja s'han sentit diverses crítiques i competències. Una de les noves competències del govern català serà la gestió integral dels serveis ferroviaris. El projecte ja s'ha anat aplegant aquestes competències per ara a l'octubre del 2009. Ara s'ha anat aplegant al Parlament l'assessoria de Ller Ferrer de Catalunya. Dins aquesta nova tasca es preveu que la Generalitat tingui l'encarregat sobre el règim sancionador de l'edifici ferroviari. L'assessoria de Ller Ferrer no només afectarà als trens sinó també als metros i a les línies de ferrocarril. Els mossos d'esquadra van desallotjar les cases amb l'ajut d'un grup de matons molt pesants. Penjes a la facana. Quan van arribar els mossos, les dues persones que eren a la casa van pensar-se amb centres ben ferms de la facana de l'edifici. Els mossos, mentant-se'n, van fer la porta a cops de mull i accediren a la casa pel terrat de l'edifici contigü. Ho grabaren tot amb càmeres de vídeo. Al carrer s'hi concentrava una cinquantena de persones que després van pensar al punt més proper on es podia arribar per culpa dels centres socials. Tot seguit tallaren el trànsit a la cantonera de Sarrià durant una hora i mitja. Els mossos van deixar els habitants de la casa fins al carrer on els hi van començar que els acusaven d'una suposada delictiva d'assalt a l'autoritat, resistència i usurpació. Uns altres mossos d'esquadra d'un dels habitants se van quedar dins de la casa i els mossos hi van intentar ocupar les. Una brigada de policia va tancar l'edifici per tornar a pensar a l'edifici. La concentració es va treballar fins a la plaça de la casa i es va dividir en va començar a una manifestació a la plaça de Sarrià a les 8 del vespre. Cal destacar que la manifestació genèrica d'habitants de l'edifici de Barcelona va arribar un informe d'assessora que qualificava el procés de degradació de l'edifici de la Quinqualla com a un cas d'abandonament immobiliari que ha multiplicat per 10 el preu de l'immoble en els últims 10 anys. Contra-Infos 24/1/06

EL YIPAT CONTRA L'OKUPACIÓ

Dos detinguts durant una acció al Mercat de Santa Caterina

Sarrià/Barcelona/Barcelona. El passat 19 gener a les 17 de la tarda es va començar una acció al barri de Santa Caterina que consistia en portar una material pesant d'enderrocament a la porta central del Mercat de Santa Caterina, símbol del poder de gentrificació de la zona. Ben portat del material, dos dels mossos d'esquadra van desallotjar altres parts del barri i amb aquesta acció es pretén protestar contra la desallotjació dels propietaris de determinades zones. Acompanyant la protesta, es van portar molts de material pesant, una pancarta on es podia llegir «Cos al Mercat al seu carrer». L'acció va transcórrer amb normalitat fins a l'aparcament d'alguns cotxes d'habitants i de gent. Per que es creés moment de tensió. Quan la gent ja estava retirant, van arribar alguns cotxes dels mossos d'esquadra que van carregar contra els assistents van detenir a dues persones, van ferir del barri i un membre d'Esquerra Verda i l'habitante. Aquests van ser alliberats el mateix dia sense càrrecs. Contra-Infos 24/1/06

Un dels centres socials que impedeix el pas al carrer Major, molt aprop de la Quinqualla.

L'acció va consistir en abandonar detalls a les portes del mercat de Santa Caterina.

Què hi fem aquí enmig

L'objectiu d'aquest petit escrit, no és fer una radiografia del nostre col·lectiu sinó anunciar que a partir de l'abril, el Contra-Infos passarà a ser la pàgina central de la Directa. A partir del número 1, la versió setmanal del butlletí ocuparà les dues pàgines del mig; mantenint així el format mural i permetent que pugui ser penjat a les parets com fins ara. Aquesta decisió no ha estat tan fàcil com escriure aquestes paraules. Segurament hem dedicat més temps que d'altres col·lectius a debatre sobre la Directa; en primer lloc, perquè el projecte en sí

Continuarem publicant les notes que ens vagin arribant, donant prioritat a les fonts directes

posava, si més no, en interrogant què fariem amb el Contra-Infos a partir d'ara. La resposta és que continuarem com sempre. Amb un petit canvi de format per ajustar-se al setmanari, el Contra-Infos es trobarà a dins i a fora la Directa. A fora es continua-

rà distribuïnt com fins ara, amb el repartiment de cartells habitual a l'Espai Obert i a través dels correus electrònics. També mantindrem l'estil que ens ha caracteritzat fins ara. Continuarem publicant les notes que ens vagin arribant, donant prioritat a les fonts directes i fent simbiosi amb la Directa per tal d'abastar tot l'ampli ventall de notícies setmanals.

Reptes

Les problemàtiques d'una publicació setmanal, no són noves per nosaltres però segurament les de la Directa ens guanyaran. La nostra humil experiència, ens ha demostrat que cercar les notícies, redactar-les, maquetar-

les i fotocopiar-les, necessita sens dubte d'una constància del col·lectiu important. Tot plegat, amb el compte a zero; ja que l'autogestió continua sent un dels nostres problemes principals. Segurament aquest ha estat un dels temes que més ha aparegut en els debats de Zitzània sobre el setmanari i que ha fet que les posicions dins el col·lectiu siguin bastant diverses així com la implicació amb Directa de tots nosaltres.

“Això ja ho dèiem nosaltres”

Per acabar aquest escrit, reproduïm la següent reflexió que vam publicar al final de la introducció del darrer anuari publicat a inicis del 2004. “Finalment doncs, aquí teniu el quart anuari, una petita contribució a la contrainformació, i una voluntat ja d'encaminar aquesta, cap a un àmbit que no es quedi tan sols en la publicació setmanal de butlletins i notícies sinó que comenci a entreveure projectes que reflecteixin la maduresa d'aquests anys de publicacions de tot tipus. Ara bé, aquesta tasca només es durà a terme si sorgeix una iniciativa sòlida de tots els col·lectius i persones que decidim donar un salt qualitatiu a la contrainformació.” Benvinguda Directa

Zitzània
www.sindominio.net/zitzania
zitzania@sindominio.net

TORREDEMBARRA // APROVADA UNA MOCIÓ PER PROTEGIR EL PARATGE

Una promotora ja està venent els apartaments de Muntanyans

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de Torredembarra va aprovar un projecte l'any 1988, ratificat al pla general de l'any 2003, que permetia la construcció de 550 apartaments de luxe al paratge natural de la platja de Muntanyans. L'empresa adjudicatària és la suposada promotora granadina Vegas del Guadaira. L'acord tenia una clàusula d'indemnització de prop de 50 milions d'euros en cas de problemes que impedissin la urbanització. Aquests acords figuren a les actes dels plens municipals de Torredembarra,

La plana web de la promotora mostra els apartaments. Si truques per telèfon t'agafen les dades per vendre't unes cases il·legals

així com als documents del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, dirigit per Joaquim Nadal. Aquest departament és qui ha de licitar les obres en concordància als informes d'impacte i d'inundabilitat de l'Agència Catalana de l'Aigua. Tot i l'aparent acord majoritari que en un principi hi havia al consistori,

Zona afectada pel pla urbanístic Muntanyans II a Torredembarra

Fotògraf: Regino Hillera

la mobilització popular desenvolupada per la plataforma Salvem Muntanyans i l'informe de Medi Ambient que considerava perjudicial per la preservació de la fauna i la flora la implantació d'aquesta urbanització, va portar a diversos regidors de l'equip de govern a la modificació de la seva postura. Aquest canvi de postura primer es va fer d'amagat, amb reunions amb Medi Ambient i Política Territorial per tal de no licitar les obres. Posteriorment van aprovar una moció al ple municipal on es demanava al Ministeri de Medio Ambient la compra dels terrenys i així revocar la decisió presa al pla general. L'objectiu prioritari de l'equip de govern és no haver de pagar cap indemnització a la promotora.

Tots els informes contraris, mobilització popular de rebuig i moció per revocar el projecte.

Ara bé, uns grans cartells a la platja de sorra de Muntanyans amb l'inscripció de Comarex –una nova promotora– anuncia la propera construcció de “L'Oasi de Torredembarra”. A la plana web de la promotora ja es poden veure els apartaments construïts amb preus entre 220.000 i 500.000 euros. Es poden veure fotografies de les piscines, els salons i les terrasses, amb tot detall. Des de la redacció ens vàrem posar en contacte amb la promotora i vàrem interessar-nos per adquirir un d'aquests apartaments. Ens varen assegurar que “hi havia alguns problemes però que els apartaments es construirien en un breu termini”. Si desitjàvem deixar les nostres dades ens trucarien per poder fer una visita a la zona i veure l'inici de les obres. ☎

Vegas del Guadaira, un nom fantasma

La promotora granadina que consta als informes del Departament de Política Territorial no és qui està fent la venda dels apartaments. Els cartells publicitaris donen el telèfon de Comarex. Vegas del Guadaira no apareix a cap registre d'empreses de la província de Granada. A més Guadaira és un riu de Sevilla i no pas de Granada, i el topònim de las Vegas del Guadaira no apareix a cap plànol de la zona. Qualsevol cerca per internet d'aquest nom remet a l'Ajuntament de Torredembarra o a Política Territorial, amb la paradoxa que a un lloc apareix com a SL i a un altre lloc com a SA.

MENORCA // PORT EN PERILL

Èxit de la campanya per salvar el Port de Ciutadella

Directa Menorca
/nyas@moviments.net/

El Ministeri de Medi Ambient ha dictaminat en contra de la construcció d'un dic al port de Ciutadella. La institució que dirigeix Cristina Narbona ha basat la seva decisió en els notables valors ambientals i paisatgístics que hagueren quedat afectats. El Govern Balear i l'ajuntament havien projectat la construcció d'un dic de 740 metres a la bocana del port. L'obra haguera significat un greu cop en aquest indret, plantejant un impacte irreversible sobre les

El Govern i l'ajuntament havien projectat un dic de 740 metres a la bocana del port

praderies de posidònia i posant en perill la conservació de les diferents platges dels voltants. El dic, a més, era el primer pas per després construir un port esportiu excavat dins el penyal, que també suposava greus problemes, com ara incrementar la pressió de vaixells sobre el litoral, augmentar la intrusió marina als aqüífers o fer més perilloses les rissagues.

Han estat moltes les formes de protesta per oposar-se al projecte, firmes (més de 16.000), al·legacions, correus electrònics... i la darrera, una concentració a la ciutat que va aplegar 500 persones el 24 de desembre. Amb la impossibilitat de fer el dic, els col·lectius i associacions esperen que s'opti per plantejar unes intervencions més adequades a la realitat i als interessos de Menorca. Així, proposen la recuperació de l'estat original de Cala en Busquets i la creació d'amarraments a un preu assequible per a les persones residents.

La resolució és una negativa cap a la creació del dic. S'ha de recordar però, que açò, no significa que no es fagi el dic. Cal esperar, ja que encara poden presentar un recurs al Tribunal Constitucional. ☎

TARRAGONA // CAMPANYA

Platja Llarga amenaçada

Diverses entitats tarragonines han creat la plataforma Salvem la Platja Llarga. Volen aturar la construcció d'un passeig marítim de 6 metres d'alçada de formigó que malmetria el paratge. Segons diuen en un comunicat: “És un espai ple de vida, de gran bellesa, una de les darreres platges on es pot evocar el paisatge original del litoral tarragoní”.

SANT VICENÇ DELS HORTS

Residus a la cimitera

Més de 300 veïns i veïnes de Sant Vicenç dels Horts i Pallejà es van manifestar el 14 de gener per denunciar la pretensió de cremar residus altament contaminants a la seu de la cimitera Molins (propietat del diputat de CiU, Joaquim Molins). Han presentat un projecte per ampliar les emissions de fums amb aquesta nova activitat.

VALLÈS // SANT LLORENÇ

Defensa del Coll i l'Obac

L'intenció de talar 2.000 alzines i dinamitar 5.000 tones de roques per a construir la carretera que unirà el Coll d'Estenalles amb el Pont de Vilomara ha generat indignació a la comarca. Des de la Coordinadora per a la Salvaguarda del Massís de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac es va convocar una marxa amb prop de 500 persones el passat desembre.

ESPLUGUES // ESPAI NATURAL

Per aturar el Pla Caufec

Les entitats que volen defensar l'àrea forestal de Collserola afectada pel Pla Caufec van convocar, dijous 19 gener a l'Ateneu Santboià, una nova assemblea. Continuaran el treball per aturar les màquines als diferents pobles, pensar accions, organitzar activitats, autogestionar i difondre la lluita. També treballen en rehabilitar la masia de Can Oliveras.

El Racó ecològic
Alimentació ecològica
Comerç just i responsable

Tel. 93 8709513
C. Roger de Flor, 85 08401 Granollers
hilaricu@ya.com

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

CSO TÒXICS

dimarts (cinema) dijous i divendres
k-feta oberta de 19 a 22h.
dissabte vermut de 12 a 15h.

prou judicis a l'okupació

Av. ferrocarrils catalans 15-19
<M> L5 i FGC Cornellà

Bata de Boatine

DE DIMECRES A DIUMENGE DE 23 A 3
C/ D'EN ROBADOR 23,
METRO LICEU
BARCELONA

SANT CUGAT // L'ALCALDE IMPEDEIX UNA MOCIÓ EN DEFENSA DELS PROCESSATS

Manifestants contra la guerra d'Iraq poden ser condemnats a 210 dies

Directa Sant Cugat
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 20 de març de 2003 s'inicià la invasió militar d'Iraq. Els avions de guerra de l'exèrcit dels Estats Units començaven a bombardejar el centre de Bagdad i les tropes terrestres avançaven des del sud. Provocaven milers de morts i ferits. I començaven a crear els grans centres d'internament d'iraquians, alguns dels quals s'han fet tan llàstimosament famosos com el d'Abu Ghraib. Paral·lelament, a centenars de ciutats de tot el món, milions de persones varen sortir en manifestació per denunciar aquests fets. L'àrea

Són a l'espera de judici a un tribunal penal de Terrassa

metropolitana de Barcelona va quedar col·lapsada aquell matí per les desenes de protestes a les principals artèries viàries. A Sant Cugat del Vallès també van sortir al carrer. Però ara, cinc d'aquells manifestants són víctimes d'una persecució judicial instada pel PP, el màxim defensor polític de la guerra.

El vot de l'alcalde Lluís Recoder va valer per dos

El procés judicial es va obrir arran que diversos agents de la policia estatal demanessin el DNI a presumptes manifestants als voltants de la seu del PP a la ciutat, on feia una estona que s'havia produït una concentració de centenars de persones. La policia va fer un informe que va remetre al Jutjat de Guàrdia de Terrassa i aquest va instruir el cas. La Fiscalia va demanar que aquelles cinc persones identificades fossin condemnades

a 14 mesos de pena-multa de 12 euros diaris. Si no fossin pagats es substituirien per 210 dies de presó. També a indemnitzar amb 1429,70 euros al PP de Sant Cugat. I tot això per pagar els danys de les pintades a la façana de la seu del partit. Ara són a l'espera de judici a un jutjat penal de Terrassa. Els i les afectades s'han coordinat per lluitar contra aquesta persecució, han creat una plana web i van convocar a finals de 2005 una mani-

festació, una concentració davant de l'ajuntament i una festa del quinto per recaptar diners solidaris. La moció presentada al ple municipal per a donar suport als cinc imputats va ser votada favorablement per PSC, IC i ERC. CiU i PP van votar en contra, hi va haver un empat tècnic ja que una regidora de CiU estava malalta. El vot de qualitat -que val per 2- negatiu de l'alcalde Lluís Recoder (CiU) va decantar la balança. ☺

Fotògraf: Regino Hillera

BARCELONA // 4 DEL 4

Suspensió data del judici

La nova data del judici contra els 3 joves encara imputats pels còctels molotov a la comissaria de Sants serà el 9 de març. Recordem que els joves també han denunciat als policies per tortures que encara s'investiguen. La petició fiscal de penes arriba fins els 8 anys i mig de presó.

CATALUNYA // DESALLOTJADES

La Quinkalla i El Castillo

Els mossos d'esquadra van desallotjar la vivenda de Sants, La Quinkalla. Dues persones es van penjar de la façana. Una marxa de 200 persones va protestar al barri. A Collserola van desallotjar El Castillo, amb 30 identificacions i diverses contusions per cops de porra.

BARCELONA // FORAT VERGONYA

Denúncia per càrrega mossos

Entitats del barri denunciaran els Mossos per detenció il·legal i maltractes a 2 persones durant un acte. Varen dipositar runa del Forat de la Vergonya a les portes del mercat de Santa Caterina.

VILAFRANCA // VISITA DEL PP

Ous contra Fernández Díaz

Una pluja d'ous és el que van rebre els dirigents del PP que van participar el 14 de gener a una conferència contra el nou Estatut a la capital de l'Alt Penedès. No van ser benvinguts a la ciutat.

BARCELONA // EDUCACIÓ

Els estudiants es querellen

Després de la manifestació contra la LOU i el procés de Bolonya del passat 17 de novembre hi hagué 46 detencions. La Plataforma en Defensa de la Universitat Pública i Alerta Solidària han presentat més d'una desena de denúncies per detenció il·legal i per maltractes a comissaria.

EL VALLÈS // REHABILITACIÓ D'EDIFICIS ABANDONATS PER A ÚS SOCIAL

Noves okupacions de centres socials a Terrassa i Granollers

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

El 3 de desembre de 2005, una cinquantena de joves van recórrer els carrers de Terrassa denunciant els processos especulatiu a la ciutat. La cercavila va finalitzar amb l'okupació d'un edifici: l'impremta Ventayol. L'okupació ha fet aixecar diverses veus

perquè l'espai okupat apareix al catàleg d'edificis d'interès històric. L'immoble és obra de l'arquitecte Lluís Muncunill i fou construït el 1985. Tot i el valor històric, l'edifici porta més de 10 anys abandonat. Des del consistori s'ha anunciat que no està prevista cap actuació contra l'okupació doncs, tot i que l'edifici és considerat patrimoni artístic, no és propietat municipal.

L'Assemblea d'Okupes de Terrassa va difondre un comunicat on denuncia l'especulació, el desproporcionat creixement urbà que oblidava equipaments i serveis públics i socials, l'actual model de consum i el model econòmic vigent com a reproductor de les desigualtats. Davant d'això, reivindiquen i okupen un espai amb la voluntat de construir una alternativa.

Directa Granollers

Després del desallotjament de Can Calet i d'un intent frustrat, un nou centre social okupat anomenat La Gàl·lia ha començat a caminar al centre de Granollers. Es troba al carrer Corró núm. 17 i ja s'hi han fet jornades de rehabilitació per iniciar un ús social i col·lectiu de l'espai. ☺

HAKKA SENSEFELS COOPERATIVA
PASSA DE LES OPERADORES CONVENCIONALS
I APUNTA A LA PRIMERA COOPERATIVA D'USUÀRIES D'INTERNET

KSF-COOP.NET 933907236

WWW.MOVIMENTS.INFO
Directori de col·lectius

Properament cursets d'aprenentatge
Amb Linux i les seves aplicacions
Pàgines Web en Wiki i ...

Impremta@moviments.net

L'Art de la Impressió al servei de la Força de la Lletra
E-mail: impremta@moviments.net - Tel.: 93 390 72 35

Connecta't!!!

coordinació i assessorament: pep lluis

Observatori dels mitjans

Periodista enxampat

A El Periódico salten pàgines

El Periódico de Catalunya es va posar en contacte a mitjans del mes de desembre de 2005 amb moltes de les entitats crítiques amb la nova Ordenança del Civisme que encara havia d'aprovar l'ajuntament de Barcelona. Els explicaven que volien fer un reportatge a dues pàgines al voltant de les raons que s'esgrimien en contra d'aquesta normativa. Algunes de les persones contactades van ser entrevistades. També es van fer diverses fotografies pel suposat reportatge, que havia d'aparèixer imprès el cap de setmana anterior al ple municipal que aprovaria el text. Però no hi va haver reportatge, ni aquell cap de setmana, ni el següent, ni mai. El Periódico de Catalunya va decidir eliminar aquestes dues pàgines crítiques, tot i que havien estat encarregades, treballades i compaginades. Directament varen saltar de la maqueta per ordres de la direcció. Però només van fer això. Segons fonts ben informades, que s'acostuma a dir, un alt càrrec de l'ajuntament va trucar a El Periódico demanant un cop de mà amb el tema de l'ordenança. Va autovictimitzar-se amb l'argument que La Vanguardia estava fent amb aquest tema una dura campanya per tal d'erosionar el govern tripartit i dona impuls a l'ascens polític de Xavier Trias. Dit i fet. Aquell cap de setmana El Periódico donava dues pàgines a Joan Clos amb el titular: "On són els captaires de París? A Barcelona!" L'alcalde feia una extensa defensa del text de l'ordenança.

Fent Zapping

Pilar Rahola i Josep Cuní ben juntets són capaços de destrossar a qualsevol convidat si s'ho proposen. Són uns mestres, uns savis de la dialèctica. Dominen perfectament els temps televisius, les càmeres, les frases curtes i punyents, els cops d'efecte. Però, això és fer periodisme? O simplement estan interpretant un paper on el que importa és lluir-se, clavar l'espasa del vencedor sobre l'entrevistat. El 21 de desembre ho varen deixar clar. Varen convidar el vicepresident de la FAVB (Federació de Veïns i Veïnes de Barcelona), Joan García. El rerefons de l'entrevista era la manifestació contra les ordenances del civisme del 17 de desembre i els suposats greus aldarulls que s'hi van produir. Pilar Rahola li va dir: "Vostè té amistats perilloses", "Donen suport a aquests grups de violents", les mateixes paraules que Mayor Oreja deia de la Pilar quan hi va haver les càrregues policials a la UAB l'any 1999. Com passa el temps.

Al llarg del Dial

Catalunya Ràdio va presentar a començament d'any la seva nova programació des de la Torre Agbar de Barcelona. El nou director general de l'emissora, Oleguer Sarsanedas, coneix bé els directius de l'empresa. Durant la seva etapa com a portaveu del Fòrum 2004 va haver de negociar els diners que Agbar posava per a patrocinar l'esdeveniment. Alguna cosa tindrà a veure l'elecció d'aquest edifici per a fer la presentació. Doncs bé, la nova programació ja no inclou alguns dels crítics amb el tripartit. El programa de màxima audiència de Toni Clapés ha passat a RAC 1, no perquè aquesta sigui una emissora més independent, però sí més independent del tripartit. Això sí, les afinitats de RAC 1 amb els sectors econòmics més propers a CiU, faran que probablement els professionals independents d'aquesta emissora hagin de tornar a emigrar si Artur Mas arriba a ser president de la Generalitat.

Paparazzi 100%

El diari gratuït Què! ens ha entendrit els cors amb la campanya solidària per ajudar als nens iraquians greument ferits. L'objectiu de la campanya ha estat portat fins l'Estat espanyol una quarantena de nens que necessitaven operacions quirúrgiques urgents que no es podien fer a cap hospital de Bagdad. Molts dels nens es troben malalts o ferits per cotxes-bomba, per atacs dels països invasors o per les conseqüències alimentàries de l'embargament econòmic. Fins aquí tot correcte. Ara bé, el diari Què! pertany al grup Recoletos. Aquest grup econòmic edita entre d'altres el diari Expansión i Actualidad Económica. Durant els inicis de la invasió militar d'Iraq van interessar-se també per les víctimes civils? A una editorial del 19 de març de 2003 deien: "la marcha de los mercados dará confianza a los inversores, consumidores y empresarios." Els nens que morien sota les bombes on eren?

Xarxa en positiu

Es tracta de la web degana de la informació alternativa de les comarques gironines. Han destacat des del començament amb la gran creativitat de les seves capçaleres, que s'actualitzen sovint. Les seccions del portal són: crimina-

lització, Cultura, Ecologia, Especials, Informàtica, Laboral, Pobles, Revoltes i Sexualitat. Donen la possibilitat d'obrir correus electrònics i editar blogs. També actualitzen una completa agenda d'activitats a espais populars gironins.

Xarxa en positiu

El portal Barrisants.org vol esdevenir un espai de referència informativa no institucionalitzada. Mantenen actualitzat el pols de l'actualitat quotidiana de la vila de Sants a través de la columna central. Tanmateix es pot consultar les

notícies publicades de més antiguitat a través de l'hemeroteca. Els col·lectius i entitats poden allotjar-se al portal i amb correu electrònic propi, un servei que també ofereixen per a persones individuals. Acaben de renovar el seu disseny.

L'altra informació

La publicació gratuïta Albesòs ja ha tret el seu tercer número. Distribueixen per bústies i locals els 6000 exemplars que editen. L'àrea de distribució és el barri del Besòs de Barcelona i entitats de tota la ciutat.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Postscriptumradio.org (Terrassa), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio R.S.K. 107.0FM (Barcelona)

La República
espai · bar
MUSICA EN VIU
CLOWN, CABARET
CANTAUTORS, DJ'S
SOUNDS SYSTEMS
* * * * *
C/ROSALIA DE CASTRO 92 <M> TORRASSA
WWW.LAREPU.COM

ESPAI OBERT
L'espai llibertari i assembleari continua a un nou local al carrer Violant d'Hongria 71, 1er pis
Obert de dilluns a divendres de 18 a 22

1917
botiga 1917.com
STREETWEAR
ACTIVISME
CULTURA URBANA
C/PINTOR FORTUNY Nº 30
METRO: CATALUNYA (L1 O L3)
AL COSTAT DEL MACBA

BODEGA SALT
CELEBRACIÓ MUSICAL I CULTURAL
VIVE Y DEJA BEBER
EXPOSICIONS
ACTIVACIONS
TEATRE
DJS
C. BARRA 36
Poble Sec
TEL: 934 413 709
VINS, CAVES, I LICORS
TAPES, VI DE BOTA
DITUMCINGS
VERMUTS MUSICALS

...creació imaginària de la ment que es pren per una realitat...
Obert:
Dimecres de 19h a 22h
Taller Literari
Dijous de 19h a 22h
Cineforum
Divendres a les 19h.
Kernel Panic
Verdi 28 baixos 1º
laquimera@ok.hn.org
www.laquimera.org

Roda el món

Filadèlfia // EUA

» El Jutjat federal ha acceptat revisar el cas de Mumia Abu-Jabal. Ho farà en relació a qüestions concretes per tal de demostrar la seva innocència i no es tindrà en compta la confessió de 1999 d'Arnold Beverly, com autor del crim pel qual el periodista porta des de 1981 al corredor de la mort. /mumia.org/

Lagos // Nigèria

» Centenars de persones romanen a la intempèrie gairebé nou mesos després que excavadores i policies arrasessin la comunitat de Makoko i unes 3.000 persones es quedassin sense llar. En els últims cinc anys, per culpa de interessos immobiliaris, més d'1,2 milions de persones han perdut les seves llars a diferents parts del país. /amnistiacatalunya.org/

ETIÒPIA // REVOLTES CONTRA LES ELECCIONS FRAUDULENTES

Milers de detinguts a les revoltes contra el règim d'Etiòpia

El govern realitza detencions selectives, sobretot de membres del CUD i de partits de l'oposició, però també a mitjans de comunicació crítics amb el règim

✉ Alex Castillo

/internacional@setmanaridirecta.info/

En sentir la paraula Etiòpia a la gent automàticament li vénen al cap les imatges de nens famèlics, però del país no se'n coneix gaire més. Les imatges dels anys 80, amb "We are the World" com a música de fons, van donar la volta al món. Ajudant en aquells moments a fer caure el govern socialista del Mengistu, que va acabar sent derrocat per un cop d'Estat el 1989, i que va culminar amb la implantació de la "democràcia" el 1991. Però, des d'aleshores, poc s'ha sentit d'aquest país de països.

Si bé és cert que la fam es va donar a unes zones determinades d'Etiòpia, on encara ara no tenen recursos per a fer front a una època de sequera, la gran part del país no passa fam. El problema, un cop més, és de distribució de la riquesa.

El 15 de maig de 2005 es van celebrar eleccions i els resultats van ser llargament qüestionats

Etiòpia, coneguda des d'antic com Abissínia, és un país amb una llarga història d'independència del colonialisme, només interrompuda pels italians de 1936 a 1941 en plena Segona Guerra Mundial. Segurament per aquest fet, s'ha mantingut al marge de la resta del món, utilitzant encara ara el calendari Julià (el de Juli Cèsar) de 13 mesos, i 7 anys i mig d'endarreriment, i també un sistema horari propi, desplaçat 6 hores, que

fa coincidir la sortida i la posta del sol, amb les 12.

És un país d'uns 70 milions d'habitants on hi conviuen unes 80 llengües, amb la suma d'un total de 200 dialectes, tot i que la llengua més estesa és l'amhàric, la llengua oficial. La meitat de la població és d'ètnia Oromo (centre-sud), un 30% són Amhara i Tigray (al centre-nord), també hi ha un 10% de Sidamo (sud-oest) i més grups ètnics Somali, Afar, Harar, Gurage... (alguns no arriben al miler de persones).

La religió està repartida entre cristians ortodoxes (nord) i musulmans (sud-est), amb un 20% d'animites o amb d'altres creences.

Tot i que el Nil Blau (el major afluent del Nil) surt del centre del país, els conflictes amb altres països existeixen, sobretot a causa d'un acord entre Egipte i Gran Bretanya als anys 30, que fa que no puguin fer ús de les seves aigües per a regadiu, condemnant així el país a dependre de les pluges estacionals.

Tenen una dita popular que fa així: "davant del poder, ens inclinem per davant i deixem anar ventositats per darrera". Moltes de les ètnies tenen sistemes de decisió basats en assemblees, normalment disposats per edat. Les dones normalment estan relegades a un paper secundari en les preses de decisions importants, tot i que són les que realit-

zen les feines més dures i tiren la família endavant.

El 1974, l'antiga dinastia monàrquica que es remuntava 3.000 anys enrere, en temps de Makeda, la reina de Saba, va ser derrocada per grups revolucionaris que amb l'ajut de l'URSS crearen un Comitè Militar Coordinador, conegut com Dergue, que va instaurar la república. Però la fam no va disminuir, sinó tot el contrari, les guerres amb tots els països del voltant i sobretot amb Somàlia i Eritrea —que es declarà autònoma el 1987 i aconseguí la independència el 1993— van fer que la fam causes estralls durant els anys 80.

El 1989, diverses organitzacions armades, agrupades sota les sigles FRDPE (Front Revolucionari Democràtic del Poble Etiop), juntament amb la FAPE (Front d'Alliberament del Poble d'Eritrea) es van alçar i dos anys després es va instaurar la democràcia amb Meles Zenawi com a primer ministre "provisional". El 1995, es van celebrar les primeres eleccions generals, i el 2000 les segones, i totes les va guanyar àmpliament Meles Zenawi.

Actualitat

El 15 de maig de 2005 es van celebrar eleccions i els resultats van ser llargament qüestionats, tant pels partits de l'oposició com pels diferents observadors inter-

nacionals. S'acusava el Govern de diverses irregularitats, durant el procés i el posterior recompte, de vots favorables al FRDPE. Els resultats provisionals s'anaven publicant amb comptagotes, zona per zona i eren favorables a la reelecció del govern de Meles Zenawi.

Els resultats mostraven un augment molt important del CUD (Coalició per la Unitat i la Democràcia), principal partit de l'oposició, que passava d'una vintena a un centenar d'escons, reclamant inclús la victòria. I la resposta al carrer no es va fer esperar, al cap d'un mes, el 6 de juny, es van iniciar les protestes a la universitat, reprimides amb gasos lacrimògens i canons d'aigua dins del campus, amb multitud de ferits. L'endemà, milers d'estudiants es manifestaven pel centre d'Addis Abeba, i almenys 22 d'ells van morir pels trets de les forces

policials que pretenien sufocar els aldarulls contra bancs, empreses i autobusos. Les detencions van ser massives i als pocs dies es va declarar l'estat d'emergència.

Mentre això passava, el congrés dels EUA va enviar una carta al Govern, reafirmant-se com aliat, i demanant el restabliment de l'ordre i la suspensió de l'estat d'emergència.

El juliol, la situació es va anar calmant al carrer i van quedant en llibertat els milers de detinguts. El 8 de juliol es van publicar els resultats oficials definitius, però els enfrontaments polítics no s'aturen, el CUD continua refusant els resultats.

El govern realitza detencions selectives, sobretot de membres del CUD i de partits de l'oposició, però també a mitjans de comunicació crítics amb el règim. La majoria d'aquestes detencions es realitzen durant la nit, irrompent a les cases i tancant-los als calabossos. A finals d'octubre, va tenir lloc una nova vaga a Addis, i els tres primers dies de novembre va tornar a haver-hi desenes de morts, centenars de ferits i detinguts. A la regió Oromo, també hi ha un grup armat, el Front d'Alliberament Oromo, que ha boicotejat les eleccions i que lluiten per la seva independència des de fa dècades. A finals de novembre, el govern allibera desenes de milers de les persones recloses, però es calcula que unes 3.000 tenen algun causa oberta i encara continuen empresonades. Entre juny i novembre es calcula que han mort més d'un centenar de persones. Hi ha hagut gran resposta per part de les comunitats etiòpies a diferents països, com EUA, Canadà, Holanda, Finlàndia, Austràlia, Suïssa o Sudàfrica. ☺

Resultats de les eleccions del 15 de maig de 2005

FRDPE (Front Revolucionari Democràtic del Poble Etiop):	327
CUD (Coalició per la Unitat i la Democràcia):	109
FDEU (Forces Democràtiques Etiòpies Unides):	52
SPDP (Partit Democràtic del Poble Somali):	24
OFDM (Moviment Federalista Democràtic Oromo):	11
Altres partits:	35
Total:	547

BOLÍVIA // EVO MORALES PROMET LA DEFENSA DELS RECURSOS NATURALS DEL PAÍS

La fulla de coca guanya una batalla a l'imperi

Guillem Sánchez - Bolívia
internacional@setmanaridirecta.info/

Quan es generalitza el consum de cocaïna als EUA, a partir que s'utilitza per a elevar la "moral" als soldats al Vietnam, el mateix Estat que l'havia promoguda declara l'anomenada "guerra contra les drogues". Una de les seves conseqüències seran els plans per a eradicar la planta de la coca. El que, evidentment, xoca frontalment amb la cultura andina, però això no és tot. Amb l'auge del narcotràfic, desenes de milers de camperols comencen a plantar fulla de coca, per ser l'únic cultiu rentable a zones aïllades i sense accés a inversions ni mercats. A Bolívia, les selves del Chapare són colonitzades per quítxues, exminers acomiadats pel tancament de les mines que troben en aquesta planta una via de supervivència.

El 19 de juliol de 1988 entra en vigor la Llei 1008, que penalitza la mil·lenària fulla, optant únicament per la repressió i tancant la porta a la possible industrialització per a diferents usos (farina, medicaments, gasosa, etc.). Aquesta llei estableix on és permès el cultiu (pel mercat intern i els usos rituals) i a quines zones és il·legal i s'han d'arrencar les plantes. El Chapare queda il·legalitzat i s'inicia una espiral de repressió i resistència. Els paguesos del Chapare es neguen a ser liquidats i, davant el fracàs i la mentida de l'anomenat desenvolupament al-

Votant a El Chapare

Fotografia: Elena Olcina

ternatiu, s'organitzen per a defensar el seu dret a la vida i al cultiu d'una planta que forma part del nucli mateix de la seva identitat. La zona és militaritzada, al costat de la policia i l'exèrcit actuen cosos paramilitars pagats pels EUA i amb total impunitat per a escorcollar, detenir i fins i tot matar; les tortures, violacions i assassinats es multipliquen. I també ho fa la resistència, en forma de marxes, bloqueigs de carreteres i fins i tot accions insurgents.

La intromissió estatunidenca, violant la sobirania nacional, i la indignació que desperta la idea

d'eliminar una planta que a Bolívia ningú vincula a la cocaïna, faran arrelar el sentiment anti-nordamericà entre les capes populars. Així, el discurs antiimperialista, fins llavors limitat a l'esquerra universitària, és assumit per indígenes i camperols i la fulla de coca esdevé símbol de la dignitat, la llibertat i la identitat indígena. Es popularitza el lema en quítxua: "kausachun coca, wañuchun yanquis" (visca la coca, morin els ianquis).

Neix l'Instrument Polític
Davant la intransigència de la

política governamental de "coca zero", els sindicats cocalers opten per la construcció d'un instrument polític per a la "presa del poder", en les seves paraules. El fundarà, el 1995, amb el nom d'Instrument Polític per a la Sobirania dels Pobles (IPSP), encara que per traves burocràtiques a les eleccions es presentarà com a MAS. Ràpidament guanyaran les alcaldies del Chapare i, el 97, Evo Morales aconseguirà una solitària acta de diputat. Però l'IPSP, es convertirà, aviat, en l'instrument polític d'indígenes i camperols i, després, de la gent empobrida de

les ciutats; sobretot després de les revoltes "de l'aigua" i "del gas", quan una majoria de la població boliviana s'alça contra el sistema neoliberal.

Aquesta voluntat de canvi, cospada al carrer, es materialitza a les eleccions amb la històrica victòria del MAS, amb el 54% dels sufragis tot i l'immens frau electoral que va deixar un milió de persones sense poder votar.

I ara què?

És evident que la presidència d'un sindicalista camperol i indígena, ja és en si una fita. Però és evident que els reptes del nou govern són immensos. Des de nacionalitzar els hidrocarburs a refundar Bolívia mitjançant la convocatòria d'una Assemblea Constituent. Però la coca serà punt cabdal per a totes les implicacions internacionals que té. S'haurà de negociar perquè l'ONU la tregui de la seva llista de "verins"; i això amb la segura oposició frontal dels EUA; permetre augmentar-ne la producció i al mateix temps demostrar que aquesta no va al narcotràfic; i finalment iniciar el repte de la seva industrialització evitant l'aïllament i criminalització del país sencer.

Són reptes molt complexos, però les bases cocaleres ja han assegurat que estaran amb el seu president "a les bones i a les males" i, sobretot, que "després de tants anys de resistència" no els fa por una "invasió ianqui".

ALEMANYA // NOU GOVERN DE "DRETES I ESQUERRES CENTRISTES" D'ANGELA MERKEL

La locomotora desballesta l'Estat social

Ingrid Wenzl
internacional@setmanaridirecta.info/

Amb l'anunci de l'augment de l'edat de la jubilació a 67 anys, de l'obligatorietat dels pares de mantenir els fills fins els 25 si aquests no troben feina i de la indefensió dels i les treballadores abans de ser acomiadats, el nou govern alemany, format per democràtics cristians (CDU) i socialdemòcrates (SPD), reprèn el curs neoliberal de les retallades socials i les reformes del mercat de treball de l'anterior coalició roig-i-verda.

És el tercer any consecutiu que les pensions alemanyes romanen estancades al mateix nivell, mentre que els impostos cada vegada són més elevats i la inflació segueix a un nivell del dos per cent. Augmentant l'edat de la jubilació, el govern alemany pretén ajustar l'edat laboral a l'augment

de la vida i pal·liar així els efectes d'una piràmide invertida de població, sempre amb menys joves (població activa) i més gent gran (població no activa). Barbara Suhr, del partit "Die Linke", "L'esquerra", que va obtenir més del 8% a les eleccions de l'octubre passat, manté, però, una altra opinió sobre la normativa governamental: "El que en realitat volen és estalviar costos a l'Estat", explica, "però aquestes mesures no coincideixen amb la realitat." Perquè, de fet, molta gent de més de 50 anys ja no té feina i tampoc la tindrà fins els 67. En molts casos, la prestació social serà encara més baixa, igual que la de les pensions.

L'acord de la coalició significarà una greu intromissió a l'esfera privada i la dependència de la joventut, ja que la població menor de 25 anys en situació d'atur no podran rebre més ajuts estatals sinó que

dependran econòmicament de la seves famílies. Una situació similar a la de l'Estat espanyol, on una part important del jovent continua vivint a l'habitatge familiar fins aquesta edat o inclús els 30 anys. Aquesta també és la població més afectada per un pla que permet els empresaris realitzar acomiadaments en el termini dels dos primers anys sense cap mena de justificació, ja que la població de més edat acostumen a tenir contractes fixos. La precarietat dels contractes cada cop és més habitual.

Un dels debats més encesos s'inicia amb els denominats "sou combi", reglats per la llei Hartz IV. El projecte del govern és el de subvencionar feines precàries amb l'objectiu d'oxygenar l'economia. Però el que és considerat com una mesura de reactivació de la locomotora alemanya, és, segons la líder de Die Linke, un "truc per a

pal·liar les estadístiques". "Pretenen obligar els receptors afectats per la llei de Hartz IV d'acceptar feines mal pagades que no coincideixen ni amb la seva preparació acadèmica ni amb els seus interessos professionals", critica Suhr. La població aturada veu com els seus drets són retallats sense marxa enrere. Sota l'estigma de la ganderia serà obligada a treballar -després de rebre un màxim de 1.800 euros anuals com a subsidi- per un sou inferior al mínim.

A més d'aquestes polèmiques reformes, també hi ha previstes més retallades a Sanitat i un augment de l'iva del 16 al 19%. Mentre que la primera fomentaria un sistema sanitari de dues classes, l'augment de l'iva significaria, a la pràctica, més pagament d'impostos. Les despeses estatals es repartirien, així, a parts iguals entre tota la població, indepen-

dentment dels seus ingressos.

El Centre d'Ajut a Aturats Tacheles e.V. i altres associacions similars alerten del caràcter internacional del recent procés de desballestament del sistema social alemany: "Alemanya està superant la locomotora europea en el dumping dels sous i la política d'empobriment. L'erosió dels nostres estàndards pressiona també els països veïns", expliquen.

Llei Hartz IV

Entrà en vigor fa menys d'un any i retalla dràsticament els subsidis per a la població aturada amb més d'un any d'atur. Cobren 345 euros mensuals més una part dels lloguers. La norma afecta més de dos milions de persones, en especial a l'est, on la taxa de l'atur és el doble que a l'altra part del país i on el creixement del PIB és inexistent.

La Magalla

La revista de la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament -FCONGD-

Perquè a més d'actuar cal reflexionar sobre la nostra relació amb els pobles del Sud

Disponible a la web de la Federació:
www.pangea.org/fcong
Podeu demanar exemplars en paper:
fcong@publicacions@pangea.org

Una altra manera de consumir

Botiga de comerç just i biològica

Pl. Sant Agustí Vell, 15
Barri de La Ribera a Barcelona
Metro: Jaume I / Arc de Triomf
www.xarxaconsum.net

COOPERATIVA TITÀNIA-TASCO
Espai de Salut

Assistència al part a casa
Preparació al part natural
Homeopatia, ginecologia,
teràpies manuals...

Gran Via 439, 5è 2ona BCN
93 426 65 59
titania_tasco@hotmail.com
www.titania-tasco.com

Què es cou

Les altres Àfriques i les activitats de la web Oozebap.org

⇒ Gemma Sostres
/queescou@setmanaridirecta.info/

Una de les primeres frases quan s'entra a la pàgina web oozebap.org és, en ella mateixa, una declaració de principis: «per la pluriactivitat, el no-professionalisme i les estratègies relacionals». És una cita de l'economista Serge Latouche i que fa referència a les "altres" economies, anomenades barroerament "informals". A l'Àfrica predomina aquest tipus de contracorrent vital, on una lògica allunyada de la mercantil afavoreix l'intercanvi i la reciprocitat per sobre de l'economia de mercat. En aquesta pluriactivitat no-professional, on la relació recíproca n'és la base, societats que haurien d'estar mortes segons la mecànica dominant, no només poden sobreviure sinó que consoliden un sistema alternatiu que va més enllà de les esferes econòmiques, convertint-se en una possibilitat social.

Malauradament, les imatges del continent africà que continuament es repeteixen són les de l'agonia, la impotència i la desesperació, un corrent catastrofista arrelat en molts analistes internacionals i que es coneix genèricament com "afropessimisme". Per a combatre aquesta visió és imprescindible, entre d'altres, una informació directa i real del que succeeix quotidianament a les Àfriques.

Serge Latouche, en el seu llibre L'altra Àfrica, conclourà: «No n'han de fer res dels nostres ajuts interessats. En lloc de racions alimentàries, l'altra Àfrica necessita ser escoltada i reconeguda».

Un granet de sorra mogut per aquestes premisses

Durant els anys 2004 i 2005 l'associació amb seu a Barcelona, Oozebap, va consolidar una de les seves primeres necessitats: una pàgina web on donar cabuda a totes les informacions que poguessin facilitar l'accés a aquestes altres Àfriques. Ara mateix, a oozebap.org hi trobem diversos projectes gestats des de la no-professionalitat i la pluriactivitat. La biblioteca pública i virtual, d'accés gratuït, és un espai que recull llibres i revistes a internet, amb contingut íntegre, sobre aspectes contemporanis relacionats amb el continent africà i també amb l'islam. Majoritàriament en anglès, francès, àrab, català, espanyol i portuguès, el fons de la biblioteca es va ampliant periòdicament i vol complementar, en un futur, un altre projecte de l'associació: l'obertura d'un espai de consulta i divulgació a Barcelona obert a tothom.

Malauradament les imatges d'Àfrica que més es repeteixen són d'agonia i desesperació

Un altre apartat de la pàgina és la redacció i publicació d'un directori d'articles i entrevistes, sovint publicades en més d'un idioma, i que intenten donar sortida als temes que no acostumen a publicar-se a casa nostra. Molts d'aquests escrits es copubliquen amb altres edicions digitals com Rebelion.org o Webislam.com.

Una prolongació d'aquests escrits és l'edició de llibres, una de les activitats que es consolidaran l'any 2006. Afroresistències, afroressonàncies de Didac P. Lagarriga, és una introducció a alguns dels aspectes menys coneguts del continent africà, com per exemple els moviments sindicals, l'anticolonialisme, l'anarquisme, el feminisme, el sufisme, els col·lectius homosexuals, la literatura, la filosofia, el hip hop, l'internet, etc. La col·lecció de llibres s'anirà ampliant poc a poc, mirant de continuar amb la tònica d'omplir el buit editorial que hi ha a casa nostra en el terreny de l'assaig sobre el continent africà.

L'historiador burkinabès Joseph Ki-Zerbo afirmà: «Quan per

fi es comprovi que el capitalisme no té cap resposta determinant i definitiva per a una història humana correcta, es reuniran les condicions per a inventar un nou guió més digne per a l'ésser humà». En aquest nou guió, l'Àfrica hi jugarà un paper clau i molt actiu; la reconstrucció dels valors precoloniais es combinaran amb l'experiència que el continent ha hagut d'afrontar durant el segle XX, tot això sumat a una conscienciació global de compartir experiències i propostes. Com rotundament ens diu Aminata Traoré: «L'Àfrica no és pobre: són les institucions de Bretton Woods [Banc Mundial, FMI] les incompetents».

Oozebap.org

Per contactar amb el projecte clicka a:

<http://www.oozebap.org>

Podràs subscriure't a una llista per rebre informació.

Informació: zoozebap@oozebap.org

Subscripció: www.oozebap.org/subs.htm

Macrosumari 18/98: l'abús d'un estat de "dret"

⇒ Mariona Ortiz
/queescou@setmanaridirecta.info/

El 21 de novembre va començar a Madrid el macroprocés judicial 18/98 contra el suposat entorn d'ETA. Aquest sumari matriu afecta més de 260 persones i un llarg llistat d'organitzacions i empreses que representen tot un sector de la societat basca, des d'Egunkaria fins a les organitzacions juvenils, passant per moviments socials, organitzacions polítiques i organismes de defensa dels drets humans. Amb aquest macrosumari es pretén validar la tesi que identifica activitats polítiques i socials legítimes amb col·laboració o pertinença a ETA.

Nombrosos observadors que han anat a Madrid a seguir el desenvolupament del judici denuncien que presenta greus conculcacions de les garanties jurídiques i processals més elementals. El president de l'Associació d'Advocats Demòcrates Europeus, August Gil Matamala, adverteix que hi ha motius per declarar nul el judici (com ara no haver notificat a algunes de les empreses imputades o a alguns processats els càrrecs dels quals se'ls acusa) i assegura que l'associació que presideix redactarà un informe detallat del procés.

Per solidaritzar-se amb els 56 ciutadans i ciutadanes basques que s'enfronten a 991 anys de presó es va crear el 2004 el Grup de Treball 18/98+ (www.18-98plus.org). Aquest grup ha denunciat la vulneració de drets individuals i col·lectius que pateixen els afectats pel procés i, de retruc, la retallada de drets que estem acceptant i assumint la resta de ciutadans de l'Estat. A Madrid, el 18/98+ ha rebut suport de nombroses associacions de drets humans, ecologistes, organitzacions d'esquerres i mitjans de comunicació alternatius.

Solidaritat amb els 56 ciutadans i ciutadanes basques que poden rebre 991 anys de presó

D'altra banda, el Grup de Treball 18/98+ ja va fer una visita a Catalunya el juny passat, durant la qual van poder explicar la rea-

Protesta per la il·legalització d'un acte d'AUB el març de 2005

litat del macrosumari i la vulneració de drets individuals i col·lectius que comporta a nombrosos agents polítics, socials i culturals. Fruit d'aquesta visita, va sorgir la iniciativa de crear un grup local que també està preparant actes públics de cara al febrer, coincidint amb mobilitzacions a Euskal Herria i a algunes ciutats europees.

Grup 18/98 Catalunya

Per contactar amb la campanya clicka a:

<http://www.18-98plus.org>

Pots trobar més informació a: www.ehwatch.org/

Informació: egunkaria@mesvilaweb.com

Grup local Barcelona: 933102200 Euskal Etxea

L'ombra de Guantànamo: en aïllament i sota secret de sumari

☞ **Lèlia Becana**

/queescou@setmanaridirecta.info/

D'ençà dels atemptats de l'11-M, a l'Estat espanyol s'han estat practicant detencions indiscriminades entre la població àrab, en operacions policials espectaculars, amb uns noms que rememoren les pel·lícules de Hollywood i que han estat retransmeses i repetides per tots els mitjans de comunicació, sense oferir la més mínima esquadra informativa per plantejar cap altra versió que no sigui l'oficial: xarxes i xarxes de "perillosos islamistes" que són desmantellades una i altra vegada. Però què passa amb totes aquestes persones, 211 fins l'any 2005, de les que 104 continuen empresonades, la majoria en espera de judici, amb secret de sumari i en règim d'aïllament, alguns durant anys?

Concentració per la llibertat de l'Osama davant la delegació del govern a Barcelona el 5 de gener de 2006

Fotògraf: Regino Hillera

Què passa amb les 104 persones que encara són empresonades per operacions antiislamistes?

Igual que en altres ràtzies de persecució i criminalització de determinats col·lectius polítics o dels moviments socials dutes a terme per l'Audiència Nacional espanyola, cal dubtar que totes les detencions responguin a indicis reals de delictes. Un altre fet a destacar és la indefensió en què

es troben aquestes persones detingudes: aïllades del seu entorn, d'amistats i familiars, sense garanties jurídiques doncs ja han estat "condemnats" pels mitjans i amb poques possibilitats de denunciar aquest tracte, ja que, a més, des de les mateixes comunitats afectades hi ha un gran recel per a oferir mostres de suport, ja que si es desconeixen les causes de les detencions, qualsevol pot ser el següent a la llista.

És el cas d'en Yagoub Guemereg, un argelí de 27 anys, veí de Barcelona i que havia participat a les tancades a S. Agustí per la regularització, que la matinada del 15 de juny de 2005 va ser detingut en l'Operació Tigris, mediàticament coneguda perquè

un altre dels detinguts, Ridouane Elouarma, era masover de la família Pujol. De les dependències policials va sortir amb una costella fracturada, motiu pel qual està tramitant la denúncia per tortures. Actualment es troba a Badajoz, en règim Fies, li han estat negades les comunicacions vis a vis, i les visites ordinàries són els dimecres, sense tenir en compte els més de 900 km de distància, amb les dificultats i controls habituals pel que fa a cartes, trucades, visites i sense la possibilitat de realitzar cap mena d'activitat ni taller.

A l'octubre, va ser desestimat el recurs d'apel·lació interposat pel seu advocat Sebastià Salellas, en el que es demanava la llibertat, i no se sap quan haurà accés al

sumari. El manifest del grup de familiars i amistats pels afectats en l'Operació Tigris es pot aconseguir a través del correu <yagoub_lliure_ja@hotmail.com>. En aquest text es demana que no es vinculi "terrorisme islamista" amb "àrab" i "musulmà" i que es respectin la presumpció d'innocència i els

drets fonamentals de la persona.

Les darreres detencions del mes de gener durant l'Operació Xacal a Vilanova i la Geltrú, Sant Boi i Santa Coloma, tornen a posar de manifest la indiscriminació de les operacions i el sensacionalisme dels mitjans. Però es comencen a sentir veus que dissenteixen d'aquestes pràctiques policials i judicials: a Vilanova es va convocar una roda de premsa amb familiars, diverses entitats van signar un manifest de denúncia, i es va celebrar una concentració de protesta a la plaça de la Vila; es pot contactar amb el comitè de suport escrivint al correu <afectats_operacio_xakal@hotmail.com>.

La detenció del badaloní Osama Taatou Daanoun en la mateixa operació va posar en marxa la solidaritat de les entitats amb les que col·laborava i del seu entorn més proper que van elaborar un manifest denunciant les mínimes garanties que un "Estat democràtic" pot oferir. També es va fer una concentració davant la Delegació de Govern de Barcelona; Osama fou deixat en llibertat sense càrrecs cinc dies després de la seva detenció. Per posar-se en contacte amb aquest grup de suport cal escriure a <osamallibertat@hotmail.com>.

Grups de suport als i les empresonades

Santa Coloma: <yagoub_lliure_ja@hotmail.com>
Vilanova: <afectats_operacio_xakal@hotmail.com>
Badalona: <osamallibertat@hotmail.com>

Pots trobar més informació a:
<http://barcelona.indymedia.org>

L'acció contra la tortura es coordina per fer-la visible i aturar-la

☞ **Lèlia Becana**

/queescou@setmanaridirecta.info/

A finals de juny de 2005, aprofitant la proximitat del Dia Internacional contra la Tortura, es va presentar a Barcelona la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT), una plataforma que aplega una trentena d'entitats de l'Estat espanyol. Pel que fa als Països Catalans, hi treballen l'Associació Memòria Contra la Tortura, l'Observatori del Sistema Penal de la Universitat de Barcelona, l'Associació Catalana pels Drets Humans, la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, Alerta Solidària i també les Coordinadores Antirepressives de Gràcia i Sants.

Una de les campanyes que està duent a terme la Coordinadora és la firma, ratificació i posada en marxa, per part de l'Estat espanyol, del Protocol Facultatiu (PT) Contra la Tortura de l'Onu, per a que es puguin establir els mecanismes per a la pre-

Jornades per la prevenció de la tortura al Col·legi d'Advocats de Barcelona

venió dels maltractaments i les tortures a comissaries, presons i centres de retenció d'immigrants. La firma del PT hauria de comportar la creació d'organismes estatals de control, com podria ser el Subcomitè de Vigilància i Control a Catalunya, on hi ha plenes competències en matèria de legislació penitenciària.

En el marc d'aquesta campanya, la CPT ha organitzat les "Jornades sobre la prevenció de la tortura, la implantació del Protocol Facultatiu contra la Tortura i les recomanacions del Relator de l'ONU", que es realitzaran a Barcelona, Bilbao, i Madrid entre els dies 3 i 8 de febrer i que comptaran amb la presència de l'exrelator de l'Onu sobre la Tortura, Theo van Boven.

A Barcelona, les jornades tindran lloc els dies 3 i 4 de febrer, al Col·legi d'Advocats. Els grans blocs temàtics seran: detenció, comunicació i empresonament, el paper dels tribunals, discriminació i tortura, societat, mitjans de comunicació i tortura, mecanismes de superació de la tortura,

el Protocol Facultatiu contra la tortura de l'Onu.

A la pàgina web de la CPT, prevenciontortura.org, es pot consultar el programa complet de totes les jornades, així com l'Informe sobre la Tortura a l'Estat espanyol de l'any 2004 i la documentació de la campanya per a la ratificació del PT.

Coordinadora per la Prevenció de la Tortura

Per contactar amb el projecte clicka a:

www.prevenciontortura.org

Trobaràs informació de la campanya i les jornades.

Subscripció gratuïta: jornades@prevenciontortura.org
3 i 4 de febrer al carrer Mallorca 283, Barcelona

Lapsus Espectacles

Sensibilització i crítica social

www.lapsus.espectacles.com
info@lapsus.espectacles.com
93.310.60.95

Revista de debats i moviments socials

CSA La Maranya

Hi podràs trobar: cafeta, distri, espai telemàtic, cooperativa, biblioteca...

Obert:

- Dimarts a dijous de 18 a 21h
- Divendres projeccions 19 a 20h
- Sempre que hi hagi activitats

C/ Del parc, 13
Casc Antic - Lleida
lamaranya@nodo50.org

c/de Sant Julià 20 Vilafranca del Penedès
obert de dimarts a divendres a partir de les 15h
dissabte, diumenge i festius a partir de les 18h
aclaforنال@gmail.com

Espais Emergents

Gemma Sostres
/queescou@setmanaridirecta.info/

Lleida

CSOA La Maranya

La Maranya és un espai compartit per la Maixanta /maixanta@moviments.net/, un col·lectiu que agrupa a persones de diferents moviments socials des de fa quatre anys, i la web de contrainformació Suport Ponent (suportponent.net). S'hi organitzen xerrades, tallers i altres activitats com el passi de vídeo "La crua realitat" (fragments de 15 minuts de Michael Moore) que tingué lloc el passat mes de gener. L'espai gaudeix de diferents projectes de transformació social (biblioteca, distribuidora, filмотeca, cafeta, assessoria legal, cooperativa de consumidores de productes ecològics Lo Fato, grup de dones, espai telemàtic...).

adreça: C/ del Parc 13
Casc Antic de Lleida

Granollers

Casal Popular l'Esquerda

El passat 16 de desembre Acció Cultural de Joves de Granollers va inaugurar l'Esquerda. Un espai de l'esquerra independentista, que neix per difondre la idea d'uns Països Catalans sense classes, sense opressió sexual i de gènere, respectuosos amb l'entorn i amb un sistema econòmic just i sostenible. Ofereixen productes responsables, fent activitats compromeses o amb premsa alternativa i llibres poc convencionals.

De cara a gener/febrer, tenen previst dur a terme una Campanya per l'autodeterminació i un Cineforum. I cap el març preveuen un cicle de xerrades sobre l'Esquerra Independentista.

adreça: C/Francesc Tarafa 48
correu: correu@esquerda.org
horaris: Dill-Dij de 17h a 21h / Div-Diss de 17h a 24h
Diumenge de 19h a 21h

Girona

Nou Casal Independentista El Forn

El dia 30 de desembre es va inaugurar el nou local del Forn, després de 7 mesos de recerca i preparació. El casal independentista és seu de Maulets, CEPC, la CUP i Alerta Solidària.

adreça: Plaça Bell Lloch 5 Baixos 17004 Girona.
correu: contacte@elforn.info web: www.elforn.info
Horari : Dimarts i dijous de 17h a 22h

Terrassa

La nova Candela

L'Ateneu Candela ja fa 4 anys que existeix, però properament inaugurarà un nou local de 300m2 ubicat al carrer Sant Gaietà 73, per donar cabuda a noves iniciatives. La Candela ha començat una campanya que pretén aconseguir el màxim nombre de socis/es per tal d'aconseguir l'autogestió del projecte.

S'hi desenvolupen diverses activitats com ara concerts, cursos, exposicions, jornades, passis de vídeo, xerrades, intercanvis, radioactivitat comunitària, cafeta i cooperativa d'aliments biològics

adreça: C/Sant Gaietà, 73
www.ateneucandela.org
Terrassa

Terrassa

Casal Social Okupat La Imprenta

Des del passat 3 de desembre l'antiga impremta Ventayol s'ha convertit en el centre social Okupat la Imprenta. La inauguració d'aquest nou espai va tenir lloc el 30 de desembre. Les futures activitats es decidiran a les assemblees, dimarts i dijous a les 20h. De moment s'hi fan concerts, passis de vídeo, xerrades i tallers d'artesania i malabars, entre d'altres.

adreça: Plaça Jacint Verdaguer, 9 Terrassa

Tàrraga

La Fura

El passat 17 de novembre es va okupar La Fura, una casa abandonada des de l'any de la seva construcció el 1968 i que forma part d'una colònia de 20 cases per a treballadors del Ministeri d'Obres Públiques.

El projecte de La Fura és habilitar-la com a vivenda, taller artístic i trobada d'autoaprenentatge.

adreça: C/Guàrdia Civil, 5 Tàrraga

Barcelona

Can Masdeu

Entre el mes de març i abril s'inaugurarà l'Oficina d'Okupació i Preocupació Urbana dins del centre social de Can Masdeu (PIC-Punt d'Interacció de Collserola), tot i que ja fa uns mesos que funciona parcialment. L'Oficina Urbana pretén donar informació per rehabilitar els espais on vivim, ja sigui a nivell urbà, rurbà o rural. Les eines que s'han creat a l'Oficina Urbana són les següents:

- › Revister (sobre temàtiques agroecològiques i autogestió manual)
- › Centre de Documentació
- › Distri Urbana (Venda de revistes, samarretes, etc, d'agitació rural)
- › Banc de Llavors (intercanvi de llavors autòctones i/o ecològiques)
- › La Finestra al Camp (Hi ha un directori de projectes polítics agroecològics, un de projectes de vida rurals i un altre de cases buides per okupar o llogar. Hi ha també un arxiu de mapes topogràfics i un mural de contactes)

correu: canmasdeu@moviments.net web: www.canmasdeu.net
L'Oficina obre tots els diumenges des de les 12 del matí fins la nit

Sala de lectura de la nova seu de Icaria

Fotògrafa: Maria Sostres

Barcelona

Editorial Icaria

Icaria és una editorial independent, especialitzada en l'àrea de ciències socials i assaig que ha anat introduint noves línies editorials i ampliant les seves col·laboracions amb institucions que es dediquen a la investigació i també amb ONG. Viejo Topo, Catarata, Paidós i la propia Icaria són algunes de les editorials que hi podem trobar, sempre posant èmfasi en dones autores.

Més endavant s'hi faran xerrades, debats, i contes per als més petits. Recentment ha canviat de seu per traslladar-se a l'Arc de Sant Cristòfol 23, al costat del Forat de la Vergonya.

www.icariaeditorial.com
Tel: 933 011 723
Horari: de Dimarts a
Divendres de 16h a 20h
Dissabtes de 10h a 14h

Tarragona

Casal Popular Sageta de Foc

Des del passat 5 de novembre, Tarragona té un nou punt de trobada dels moviments socials, la Sageta de Foc. El casal realitza actes culturals de tota mena (debats oberts, xerrades, tallers, exposicions, representacions musicals i teatrals, formació de tot tipus...) i facilita que qualsevol persona o col·lectiu de la ciutat, per iniciativa pròpia, pugui desenvolupar aquella expressió artística que trobi convenient.

adreça: C/Trinquet Vell, Tarragona

Perpinyà

Ateneu del 35

A Perpinyà, acaben de crear un bar associatiu que es diu l'«Ateneu del 35» on organitzen debats, sopar populars, exposicions, emissions de radio en directe i on tenen premsa en català. Tenen un jardí on pensen organitzar activitats que encara s'han de definir. Estan oberts a tot tipus de col·laboracions amb la resta dels Països Catalans.

adreça: 35, voral Vauban
66000 Perpinyà
correu: ateneucatala@yahoo.fr
telèfon: 0033 - 668 898 271 (Ramon)

Manresa

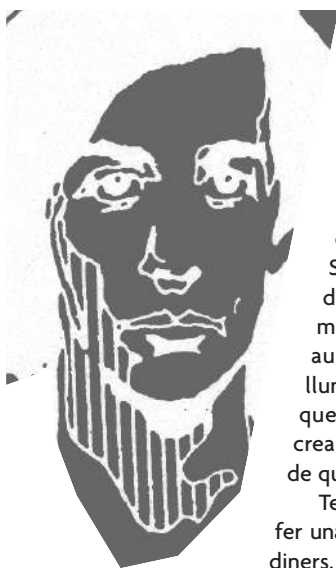
Casal Social Okupat La Tremenda

El passat 17 de desembre, el Col·lectiu de Dones Columna Clitoriana va inaugurar el CSO La Tremenda, (propietat de FECSA-Endesa) okupat el passat mes de març. L'okupació sorgeix de la necessitat d'aquest col·lectiu de disposar d'un espai propi d'autogestió per continuar amb la lluita antipatriarcal i anticapitalista.

adreça: C/Sant Salvador 24-26 Manresa
correu: columnaclitoriana@hotmail.com

expressions

La superproducció sobre Puig Antich distorsiona les lluites anticapitalistes durant la Transició

Lelia Becana
cultura@setmanaridirecta.info

Aviat arribarà a les grans pantalles "Salvador" (Mediapro, 2005), la pel·lícula que recrea la vida i l'execució de Salvador Puig Antich, militant del Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL). La posada en escena augura un èxit comercial que, lluny d'apropar-nos a la idea d'aquest grup i els seus militants, crearà una imatge distorsionada de qui foren.

Tenim tots els elements per a fer una gran pel·lícula comercial: diners, director reputat, cèlebre guionista, reconeguda novel·la original, però el Salvador que ens mostren no és el que molta gent recorda: "és una cortina de fum en quant a la veritat històrica, cal que la gent conegui tota la veritat", afirma Vargas-Golarons, exmembre del MIL.

La producció

Mediapro és una multinacional —el 30% de les seves accions pertany a l'empresa líder del sector, WPP— dedicada a la comunicació: pel·lícules, gestió de drets esportius i cinematogràfics, canals temàtics, consultoria a empreses com el F.C. Barcelona i TV3, serveis de producció i serveis tècnics, publicitat. Té més d'una desena de seus a l'Estat espanyol i Europa i compta amb 1.300 persones que hi treballen. Entre els seus patrocinis podem trobar el de la Fundació Madrid 2012 i el del Fòrum de les Cultures, amb qui col·labora estretament com a productora executiva coordinant tots els projectes i equipaments audiovisuals de l'esdeveniment.

Un altre dels premis a la fidelitat va ser la producció del documental "Viure un somni", on s'autoreafirmen la glòria i multiculturalitat dels 141 dies del Fòrum i tot allò que "confirmés" l'èxit i la necessitat d'un esdeveniment d'aquella magnitud, una eina propagandística exportable a altres ciutats que, igual que Barcelona, tenen necessitat de

"vendre's". El director fou Manuel Huerga, amb una llarga carrera com a organitzador de grans esdeveniments de la Ciutat Comtal com el Piromusical i les cerimònies d'inici i de clausura dels Jocs Olímpics. El 1997 va guanyar el concurs públic —juntament amb Ovideo TV, productora de Mediapro— per a la gestió de BTV, sent-ne el director fins el 2003.

"Una multinacional com Mediapro no farà mai una pel·lícula revolucionària"

La pel·lícula

Huerga ha estat el director encarregat de dur a la pantalla la vida, militància i execució de Salvador Puig Antich, destacant només la "part més humana del personatge", segons les seves pròpies declaracions.

La posada en escena de "Salvador" està pensada com una gran producció comercial rodada amb les tecnologies més avançades. El repartiment compta amb actors i actrius considerats de gran vàlua: Daniel Brühl ("Good Bye Lenin") com a protagonista, Leonor Watling ("La vida secreta de las palabras"), Tristán Ulloa com el carceller, paper que mereix una especial atenció pel tracte rehabilitador de la seva imatge, i Ingrid Rubio, entre d'altres. La música anirà a càrrec de Lluís Llach, que el 1974 ja havia dedicat la cançó "I si canto trist" a Puig Antich.

L'anunci del rodatge es va fer coincidir amb el 30è aniversari de l'execució, assegurant un gran ressò mediàtic i la bona rebuda, almenys inicial, per part del públic potencial. Tothom està predisposat a conèixer la versió

"oficial" dels fets, ja que és un episodi de la història molt recent a la nostra memòria. La data de l'estrena, però, es pot fer esperar, ja que s'està calculant amb tirallines per evitar que altres èxits comercials li facin ombra.

La percepció és que hi ha molt interès en que la pel·lícula tingui la rebuda que tan bé han dissenyat aquells que es guanyen la vida dissenyant èxit rere èxit per als poders establerts, però, què en saben, del MIL i de Puig Antich?

Qui era Salvador?

La trama de la pel·lícula se centra en les darreres hores de la vida de Puig Antich, amb salts en el temps que ens expliquen la història. Es veuen atracaments, manifestacions i aldarulls, un Salvador afable, apassionat i molt estimat, però qui coneix la història no pot evitar fer en falta una contextualització sociopolítica, perquè si no, sembla una història d'acció més. L'escriptor i historiador Ricard de Vargas-Golarons, exmembre del grup armat manifesta el seu rebuig al plantejament de la pel·lícula, en la que es tergiversen molts dels fets ocorreguts i creu que ha arribat el moment d'explicar la veritat sobre el MIL i sobre Puig Antich. "Vivíem un moment en el que el context internacional, lluites estudiantils a França, Itàlia..., i les lluites obreres d'aquí, la vaga a Harry Walker, feien més forta la lluita anticapitalista: la violència era contra la violència empresarial i no només contra Franco."

Alguns episodis d'aquesta història han estat —intencionadament?— omesos o maquillats, com el paper desmobilitzador de l'Assemblea de Catalunya i les protestes per part de partits, sindicats i tota mena de grupscles que en el seu moment eren plenament contraris a la lluita autònoma del grup. Aquesta mort fou instrumentalitzada per a canalitzar el rebuig al franquisme quan això era contrari als plantejaments del MIL. No és de calaix que la finalitat del setè art sigui la de retratar fidelment la histò-

ria per deixar-ne testimoni, però quan aquesta és tan propera i recent, la seva recreació pot respondre a un altre tipus d'interès menys artístic.

Els militants del MIL eren anticapitalistes, la seva lluita naixia de les lluites obreres a les fàbriques i els barris i la finançaven amb les expropiacions a bancs, defugien de l'avantguarda de partits i sindicats, enfrontant-se obertament a aquests. En desaparèixer tots aquests matisos de la pel·lícula, ningú s'imaginarà que podia existir cap altra lluita que no fos l'antifranquista —fins i tot el carceller de Salvador apareix fent crides contra Franco.

Aquest grup no es dedicava únicament a fer atracaments com sembla deduir-se del guió, firmat pel creador de les telenovelles catalanes, Lluís Arcarazo, i del que s'han fet més de deu versions. La novel·la en la que es basa el llargmetratge és *Compte enrere* de Francesc Escrivano, actual director de TV3 —i amb això sembla que ja es tanca el cercle.

El paper de les germanes

L'afany de justícia de les germanes de Salvador, d'ençà del seu assassinat el 1974, no ha defallit en cap moment. Continuen treballant per aconseguir la revisió de la sentència, en un moment en què queda molt compromès per part dels polítics d'esquerra demanar la restitució de la imatge i el nom dels repressaliats del franquisme. Caldrà veure si la pel·lícula ha de servir al propòsit que el recent recurs interposat pugui, finalment, tirar endavant.

Qui es dedica al món de la comunicació coneix a la perfecció els mecanismes per crear sensacions entre el públic. S'ha escrit molt sobre el MIL i sobre Puig Antich, però el que perdurà a la retina seran les imatges, i la intencionalitat, d'aquest llargmetratge que, podent ser fidel a la història, ha preferit canviar-la per una altra menys punyent i sense responsabilitats.

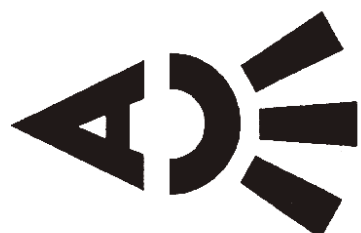
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA DE SERVEIS INTEGRALS PER A L'ESPECTACLE

**SO, BACKLINE, IL·LUMINACIÓ, ESCENARIS
Instal·lació, venda, lloguer i manteniment**

PRODUCCIÓ, CONTRACTACIÓ I MANAGEMENT ARTÍSTIC

C/ Agusti i Milà 63-65 (08030) Barcelona
TEL: 93 443 01 90 / 93 345 65 90 FAX: 93 329 71 52
e-mail: autonomia@autonomiadespectacle.com
http: www.autonomiadespectacle.com

Fotograf: Kiuba

Jorge, acròbata de la Makabra

“Generem coneixement no diners”

Roger Palà

/cultura@setmanaridirecta.info/

La Makabra és un enorme espai okupat al barri de Poble Nou de Barcelona afectat pel pla 22@. Acull activitats permanents de cabaret i circ i ha esdevingut una referència a l'hora de desenvolupar aquesta activitat des de formes diferents, imaginatives i alternatives. L'ombra del desallotjament plana sobre aquestes antigues naus industrials recuperades.

Quina és la diferència de treballar el circ en un espai convencional de fer-ho a La Makabra?

En qualsevol espai no institucional, el col·lectiu de persones que en fa ús decideixen el sistema més orgànic per desenvolupar la seva activitat, sigui quina sigui. En canvi, en un espai institucional, hi ha una sèrie de normes imposades i uniformitzades.

En què es tradueix això pel que fa a La Makabra?

Aquí, l'espai de circ està obert les 24 hores. No hi ha un sistema de tallers remunerats, sinó que tot funciona en base a l'intercanvi: es generen coneixements i no diners. Tampoc hi ha requisits formatius ni s'han de pagar quotes.

I com es manté l'espai?

En base a l'intercanvi de treball, al reciclatge i la cessió de material i, en una petita part, a activitats amb públic que generen quantitats mínimes. Des de 2005 mantenim un programa més o menys estable de cabaret i clown.

De quants espais disposeu?

Entre 15 i 18 de diferents. N'hi ha que estan aturats, d'altres funcionen a ple rendiment. Un gimnàs de circ, set de gravació, espai d'assaig, de pintura, de dansa, sala de concerts, pista d'skate, espai per a nens... Fins i tot una sala de massatge.

Quanta gent fa ús de les instal·lacions?

A La Makabra hi viuen unes seixanta persones. Algunes implicades intensament en el projecte, d'altres menys, i d'altres gens. També hi ha un alberg per qui passa per aquí de manera més o menys temporal... En total hi ha unes 300 persones que en un moment o altre poden fer ús d'algun dels espais.

I el desallotjament...

Tot l'espai està afectat pel projecte 22@. Hi volen construir 28.000 metres quadrats d'oficines. Hi ha una denúncia interposada per la propietat, la immobiliària Laric SL, i tres persones imputades en un procés penal. Això ens ha fet prendre consciència de la situació i treballam conjuntament amb l'associació de veïns, els treballadors de Can Ricart o Can Font, la Plataforma contra el 22@... Hem treballat en una alternativa diferent de l'ús de l'espai amb l'ajut de dos arquitectes. Si el projecte municipal es tira endavant es generarà un model de vida de pas, que no generarà necessitats pel barri.

Gàtaca. El show de la foscora Nu metal. Picap

Primer disc d'aquesta jove banda d'Ontinyent, al País Valencià. Sons contundents i dures crítiques contra la societat patriarcal, l'església catòlica o la pena de mort en un disc influït pel metal cruent de System of a Down, Nine Inch Nails, Hamlet o els catalans KO. Una de les gràcies de tot plegat és l'acurada producció a càrrec d'un artesà de la música folk, Efrén López de L'Ham de Foc, que deixa de banda per un moment la música d'arrrel i fa una curiosa incursió en el rock més dur. El resultat és que les cançons sonen primitives i ancestrals.

El Nan Roig
Pandemonium A.D. Rap metal
Autoeditat

Una curiosa incursió en solitari d'Ivan, el cantant de la formació Ràdio Raheem, acompanyat d'una potent banda. En aquesta ocasió no és ska ni reggae, sinó rap metàl·lic cantat en català. Després de cercar una discogràfica interessada en editar-ho sense èxit, el grup va decidir penjar el disc a internet perquè tothom pogués descarregar-se'l lliurement en un pack on s'inclouen també les cobertes del CD i les lletres del disc, en la línia del que han fet altres grups com Pomada o Dijous Paella. La cosa ha tingut prou èxit i amb el boca-orella ja hi ha hagut més de 1.000 descàrregues. A què espereu? (nanroig.fal5dies.net)

El FNC fou l'organització que durant el franquisme va capitalitzar la resistència nacionalista, qui va mantenir encesa la flama del combat i la lluita contra la dictadura en la clandestinitat. Els seus actius militants van enfrontar-se directament al poder establert patint detencions, tortures i presó. Aquest llibre (Arrels, 2006) recull el testimoni d'alguns d'aquests militants, les seves vivències, reflexions, memòries i anècdotes que encara a dia d'avui restaven en l'anonimat. Els protagonistes, en les diferents aportacions personals i

Front Nacional de Catalunya. Cavalcant damunt l'estel nedit, ens descobreixen una part de la nostra història sovint soterrada i silenciada. Un llibre que pretén retre homenatge als homes i dones del FNC, aquells que van mantenir dempeus l'esperit de lluita i la dignitat nacional en l'etapa més fosca d'anorreament que ha patit Catalunya. Unes memòries que esdevenen indispensables per a conèixer amb abast un dels períodes més rellevants de l'activisme catalanista sota la dictadura franquista.

Un personatge enginyat pel dramaturg romanès Ioan Luca Caragiale maldava

gradem d'emprar un mot clau al llarg del llibre, "El dolor ens fa madurs davant la gent i petits davant el món" són la mel amb què el metge antic untava la vora del got per tal que el malalt n'engolis l'amarga metgia.

I és precisament aquesta la trampa que empra la nostra poeta! Ara que ens ha confessat el seu jo més íntim i som participants de totes les seves tribulacions, l'autora

esdevé, de cop i volta, Irene o, si ho volem més clar, la Irene, algú proper que s'ha guanyat tota la nostra confiança a l'hora d'iniciar, ara ja sense més reserves, la segona part del recull, "Els fonaments del Carmel".

Considero, doncs, digne de tota lloança que el seu anhel de sinceritat no li hagi permès de parlar-nos de l'ensulsiada col·lectiva, abans que els lectors no ens haguessin

amarat fins al moll dels ossos amb la seva pròpia. "La imaginació ens afebleix quan tornem al món real"

Arribem als límits del ciment i del sentiment (aquesta estranya "macedònia de sentits"), i ens adonem que qui ens els fa avinents no és altra que una veïna més d'un Carmel que no sempre "es fa l'amor". Sota aquesta visió privilegiada i turmentada romanen "Les pors enganxades a cada gra de sorra" i els límits se'ns mostren, al final, perdó, al límit del llibre, necessaris, arbitraris, però sempre, dit sia en italià, perillosos.

Permeteu-me que acabi amb tres versos profètics que l'autora inclogué en el poema Els perfils emmudeixen a Managua, publicat al recull dels guanyadors del 6è premi de Poesia Joan Duch per a joves escriptors del 2004:

"Sobrevolar mites o, potser, entrebancar d'humilitat sembrada el futur"

I com que el futur, caparrut, se'n acaba sempre present, hem d'agrair que una veu dolent ens conforti, per sort, en la desgràcia.

I si ens enfonsem?

Joan Fontana

3 de febrer

A la seu de la FAVB a les 19:30, al c/Obradors 6 (BCN).

La seva autora, Carmen de Celis i la presidenta l'entitat veinal, Eva Fernández, presentaran aquest document que narra la dramàtica història del suïcidi d'aquest conductor d'autobusos.

Concert *Posem la Directa!*

Maguilaz (membres de Trimelón)

Ranking Soldiers amb Hermano L (reggae)

Nyahbingi Sound

24

de febrer 22h

Ateneu de Nou Barris,
c/Portlligat s/n
◀M▶ Trinitat Nova L-4

6
euros

5 febrer

La Torna, 19h (Gràcia)
c/Sant Pere Màrtir 37

L'exposició itinerant en motiu de l'ANY CONTRABANDA que repassa la història d'aquesta emissora lliure i no comercial de Barcelona arriba a la Torna. Escolta-la al 91.4 de la FM o per internet des de la plana web.

www.contrabanda.org

Jornades i cursos

3 i 4 de febrer >> Jornades Prevenció de la Tortura

Xerrades, debats i ponències per l'erradicació de totes les formes de tortura Col·legi d'Advocats de Barcelona, c/Mallorca 283 (jornades@prevenciontortura.org)

4 de febrer >> Primera jornada en defensa del Vallès

Xerrada sobre la MAT, el 4rt cinturó i el Golf, contra les agressions al territori Assemblea de Joves. Sala Joan Garriga. La Garriga (Renfe La Garriga)

11 de febrer >> Jornades Antirepresives a Sant Boi

Suport anarquistes empresonats Barcelona. Represaliats Madrid i Mallorca. Ateneu Santboià, Sant Boi de Llobregat (a costat estació Ferrocarrils Generalitat)

17 de febrer 16h >> Present. Xarxa Catalana Biodiversitat Agrícola

5a Jornada de Portes Obertes de varietats tradicionals olivera a Manresa Can poc oli, Manresa (Info: www.agrariamanresa.org 938787035)

Del 13 al 22 de febrer >> Curs sobre l'evolució del canvi climàtic

Visió divulgativa dels nombrosos canvis que ha experimentat el clima terrestre ADENC, carrer Sant Isidre 140, Sabadell, <http://www.adenc.org> (inscripció)

Xerrades i exposicions

11 de febrer >> Xerrada: Globalització i sostenibilitat (16h)

Lògica, funcionament e impacte de les grans empreses en el món globalitzat SCI (Servei Civil Inter.) c/del Carme 95 baixos, Barcelona (◀M▶ Sant Antoni L-2)

13 de febrer 19h >> Instrumentalització de la Cultura

El rol de les administracions públiques. Primera de tres xerrades (artibarrri.org) Ateneu Popular de Nou Barris, c/Portlligat 11 (◀M▶ Trinitat Nova L-4)

Fins el 25 de febrer >> Exposició suport persones preses

Exposició de quadres. Beneficis destinats a represaliades el 4 d'octubre de 2004 Centre Social El Brot -de 18 a 23h-, c/Abat Odó 73 (◀M▶ Fabra i Puig L-1)

Trobades icontres

Del 6 al 9 d'abril >> Fòrum Social Europeu i trobades anticapitalistes

Tindrà lloc durant aquests quatre dies a la ciutat d'Atenes (Grècia)

Concerts i festes

25 de febrer 22h >> Gran festa de Carnaval al CSO Lipoteka

Gran actuació a càrrec del mag Cambre. Musica amb DJ's i preus populars Lipoteka, c/Hort de la Vila, 29 (cantonada Via Augusta) FGC: Sarrià

25 de febrer 22h >> Festa "ContraInfos versus Infousurpa"

Gran festa de la contrainformació amb dj's, karaoke i altres sorpreses KOLP La Fera, c/Santa Àgata 28 de Barcelona (◀M▶ Fontana L-3)

25 de febrer 22h >> Concert al centre social Els Tòxics

Grups: Disidència, Surfing Kaos i Terrorismo Sonoro Passatge dels Ferrocarrils, Cornellà de Llobregat (◀M▶ Cornellà L-5)

dissabte

11

de febrer

a les 19h

pl. Universitat

Barcelona

Manifestació per l'autodeterminació

"No ens faran creure que l'estatut és de tots i totes. El que nosaltres necessitem és un procés constituent popular i democràtic, per tal de construir un nou model de relacions polítiques, socials, econòmiques i laborals als Països Catalans. Per assolir aquest nou model hem de decidir lliurement el nostre futur, sense amenaces, ni coaccions, és a dir, hem d'exercir el dret a l'Autodeterminació."

dissabte

18

de febrer

Nou Barris

Barcelona

10h. Masia de la

Guineueta

◀M▶ L4 Lluçmajor

Trobada de resistències i xarxes de Catalunya

"Per a seguir construint, soles no podem i de qual-sevol manera no val". Proposta per a la construcció d'un espai de trobada de les xarxes de lluites i resistències a Catalunya. Jornades 18 i 19 de febrer, Masia de la Guineueta, Nou Barris, Barcelona. Per una xarxa de lluites i resistències que planti cara al projecte de destrucció neoliberal. Més info: www.moviments.net/solesnopodem

dimecres

22

de febrer

de 20h a 24h

Més informació:
www.hckrs.org

A tot el món

Asseguda virtual contra la SGAE

Entre el 22 i el 27 de febrer es farà una nova versió del Festival Internacional de la Cançó de Viña del Mar. És una festa per a la SGAE, amb la qual celebren el cànon a manera d'aranzel que ens han imposat a tots a cada cd verge que comprem, és per això que hi ha organitzada una ASSEGUDA VIRTUAL a manera de ciberprotesta contra la pàgina oficial de la SGAE.

dissabte

18

de març

a les 17h

pl. Catalunya

Barcelona

Marxa contra la invasió militar d'Iraq

No la guerra; retirada immediata de les forces d'ocupació; ni vols de la tortura ni bases d'EUA; no a les amenaces contra Iran i Síria... Tots aquests seran alguns dels lemes que s'escoltaran a la marxa que denunciarà el tercer any de presència militar estrangera a Iraq. També es faran activitats el 25 de febrer al CCCB organitzades per Aturem la Guerra i en el marc d'aquesta campanya.

diumenge

2

d'abril

a les 11h

Can Masdeu

darrera Clínica Stauros

◀M▶ L3 Canyelles

Collserola

2na Assemblea General Vall de Can Masdeu

Punt d'Interacció de Collserola, horts comunitaris, educació agroecològica, fabrica de cervesa, rur-bar, cercle de dones, entitats de Nou Barris i una gran festa primaveral. Inauguració de l'oficina d'okupació urbana, fira-mercat de cooperatives de Catalunya, de col·lectius, dinar, grups d'animació, etc... Una d'aquelles jornades de mil i una històries a la vall de Can Masdeu.

La indirecta

L'ENTREVISTA // **SAMUEL BLIXEN, SENDIC. VIDAS DE UN TUPAMARO**

“El cert és que va dir: Soy el Rufo y aún me quedan unos tiritos”

David Fernández
/opinio@setmanaridirecta.info/

Samuel Blixen (Uruguai) és un dels més destacats periodistes d'investigació de l'Amèrica Llatina. Autor, entre d'altres, d'*Operación Condor*, ha publicat *Sendic. Vidas de un tupamaro* (Ed. Virus), sempre amb el rerefons d'un continent malmès i torturat per la màquina implacable de la dictadura militar i econòmica.

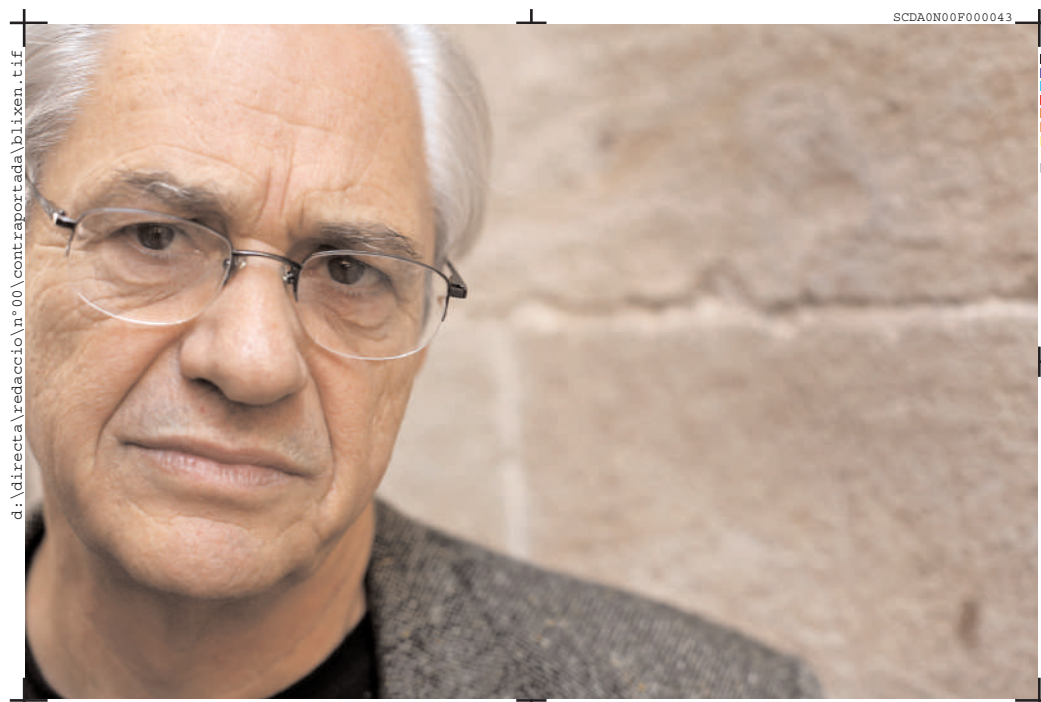
Blixen l'ha escrit per rescatar la figura més negada, silenciada i proscripida de l'Uruguai, malgrat la seva mort —el 1989— va suposar la major mostra de dol i dolor col·lectiu que hagi vist mai Montevideo. Perquè Raul Sendic, lluitador social i dirigent revolucionari, és encara el tabú del país. Temut i odiat, tot un perill encara el 2006: perquè encara segueix anunciant l'altre Uruguai possible.

Blixen respon apassionadament, furgant la pròpia memòria. No endebades, també respon en qualitat de company de lluita del MLN-Tupamaros, una experiència heterodoxa d'alliberament nacional i guerrilla urbana amb ampli suport popular que avui cogovernava el país. Tots dos, autor i protagonista, van compartir també 13 anys foscos de sinistra presó, entre d'altres —paradoxes del llenguatge militar—, al Penal de la Llibertat. El 1989, Sendic va morir a París i va ser repatriat amb tots els honors per la presidència francesa. Des d'aleshores un enigma encara ressona: què farà la mort amb tanta vida.

Autor i protagonista, van compartir 13 anys foscos de sinistra presó, entre d'altres, al Penal de la Llibertat

"Soy Sendic y no me rindo" o Raul "cae llamado" com recorda Eduardo Galeano?

Com tantes altres, és una frase que li va atribuir la premsa però que mai no va dir. Però ha perdurat perquè sintetitza perfectament el seu tarannà. En aquella ocasió, abans de la de-

L'autor de *Sendic. Vidas de un tupamaro* va visitar Barcelona per presentar el llibre

Fotògraf: Oriol Clavera

tenció, el que va etzibar va ser "Soy el Rufo y aún me quedan unos tiritos".

Fèrria voluntat de resistència?

La frase el retrata de cap a peus. No tenia por a morir, era força singular en el combat, irònic i tossut en la militància. A diferència del Che, no reclamava dels companys la mateixa actitud i implicació que ell. Sendic cau, s'aixeca, aprèn de la lluita agrària, es fuga, resisteix, entra a una caserna a negociar, pateix 13 anys en una presó-tomba, redacta un projecte de constitució, esbossa la qüestió del deute extern... Sempre s'hi torna.

Sendic odiava el plàstic. Una altra carta de presentació?

Més aviat, s'hi oposava fonamentalment a qualsevol acció que tingués possibles efectes negatius. Sobretot pel marge que podia donar perquè fos utilitzada per la reacció de la contrapropaganda. Sempre estava especialment atent a les circumstàncies. S'hi deixava el cap.

Els tupas descobreixen el sinistre Escamot de la Mort, bastió del terrorisme d'Estat i decideixen executar els agents implicats...

I l'acció es realitza. L'endemà comencen 13 anys de dictadura militar sota l'excusa de la lluita antissubversiva. Però la dictadura ja estava decidida feia molt de temps.

La dictadura militar uruguaina va ser més corporativa que unipersonal.

És un model propi. A la dictadura anem arribant per la via parlamentària des de 1973 on s'acaba votant la guerra interna. El Parlament declara la guerra contra els seus propis ciutadans. Des-

prés arriba l'FMI, s'incorpora al govern i els militars copen tot l'aparell de l'Estat, emprant civils com titelles per dissimular la natura del cop. És un procés civil-militar dirigit per les forces armades, però amb aparença civil i suports polítics. No hi ha un cap visible —com Pinochet o Videla—, són decisions col·legiades de la comandància militar.

Com arreu, les farses transitades després...

La Llei de Caducitat no va amnistiar responsables concrets de crims. No es va investigar res de res. Era una amnistia general sense cap procés, que amnistia-va també una classe política còmplice del succeït, emparada en el "No podem fer res". L'exèrcit, però, va quedar molt desprestigi i desprivilegiat. Molt tocat. I encara surt algun militar de tant en tant planyent-se: "Però si la guerra la vam guanyar nosaltres!".

La lluita sostinguda dels grups de drets humans ha obert una escletxa...

Amb una relectura legal. La Llei obligava a 'oblidar' tot el succeït entre 1973 i 1986. Però Tabaré ha legislat que, després de 1986, la desaparició és encara —i legalment— un segrest continuat per esclarir, un delictes vigent cada dia que passa. Parlem de cementiris clandestins i de prop de 200 desapareguts. A més, també hi ha una relectura de les responsabilitats. La llei exclou qui rebia ordres. Però els comandaments no les rebien pas. Les donaven. Es tracta d'un grup reduït i ben especial, 25 persones molt determinades d'una estructura clandestina del terrorisme d'Estat.

Abans de la dictadura, el ministeri va arribar a prohibir la paraula 'tupa maros' als informatius...

No es poden segrestar les paraules, malgrat ho intentin. Els locutors van recórrer a la imaginació: "cop dels tucu-tucu", "els que et vaig dir assalten", "aquells", "els innombrables".

Avui, els titllats com a 'terroristes' cogovernen l'Uruguai. Com ho viu, com ho veu.

Hi ha hagut una llarga guerra sorda sota la lletania de la "condemna a qualsevol tipus de violència" per debilitar l'MLN. Una part de l'esquerra mateixa va esgotar fins els límits aquest intent de desgast per la via de la "condemna", de renunciar al propi passat, a la pròpia lluita. El mot 'radical' o 'terrorista' compleix avui el rol anatemitzador que abans tenia la paraula "comunista".

I el govern de coalició...?

Obsessionat amb el centre. Alimentant solucions tèbies. Però ser d'esquerres és canviar i trastocar les estructures. L'MLN viu aquesta contradicció i ja veurem fins on s'arriba. El dilema cabdal és qui acabarà desdibuixant a qui.

A Sendic, el que no se li va reconèixer en vida, no se li reconeix ni mort.

Segueix sent l'innombrable, en una actitud vergonyosa. Sobretot per una part de l'esquerra. Quan va sortir de la presó, Sendic va esdevenir el referent polític del país. Els polítics de tots els colors el visitaven. Casa seva era un no parar. El país es mereix saber qui era Sendic. Perquè amb Raul es resisteix millor i s'entén millor l'Uruguai. ●

Vampirs

Magda Bandera
/opinio@setmanaridirecta.info/

Ens estan prostituint el llenguatge. Fa temps que els soldats diuen que treballen per la pau i els polítics parlen de solidaritat, disfressen l'expulsió de menors magrebins amb el nom de reagrupació familiar i les exportacions d'ajuda al desenvolupament. Pel contrari, els moviments socials renoven poc el seu diccionari. Tenen por a fer servir paraules que puguin recordar el llenguatge empresarial o que no sonin prou alternatives. Tant és així que sovint són esclaus d'un argot difícil d'entendre i, sobretot, tan "militant" que es fa agressiu i espanta aquells que no hi estan acostumats. Resultat: al final sempre diem les mateixes coses i a la mateixa gent. Els moviments socials han d'aprendre

A les publicacions de moviments socials es noten a faltar les frases afirmatives, l'humor i la pluralitat

dels grans publicistes de les multinacionals. Ells saben bé que els missatges negatius no arriben als seus clients, les neurones es rebel·len contra les ordres i els sermons. Malauradament, a les publicacions de moviments socials es noten a faltar les frases afirmatives, l'humor i la pluralitat. Somio amb el dia que s'hi publiquin articles d'opinió de columnistes que pensen diferent de la línia editorial. No cal buscar cap extremista de dretes ni tampoc d'altres extravagàncies, però seria un bon exercici periodístic i intel·lectual incloure sempre, com a mínim, la versió de l'altra part de la història. I sobretot seria un gran exemple i tot un repte per als vampirs de llenguatge. Si també copiessin aquesta pràctica potser algun dia es podrien sentir informacions sobre moviments socials en horari de màxima audiència.

contra publicitat